J.F SHEEN

ŽENA

MK

Sheen
TV
Zena

Prema talijanskom prijevodu američkog izvornika:

Fulton J. Sheen

Twe Woman

hrvatski tekst priredio Marijan Milovan

Dopuštenjem crkvenih poglavara!

Izdavač: Nadb.bogoslovsko sjemenište, Zagreb, Kaptol 29
Umnoženo vlastitim ciklostilom u 600 primjeraka za upotrebu svećenika.
Odgovorni urednik: Andrija Jagečić-Boltek, Zagreb,Kaptol 29.

ZAGREB 1960

Ime pisca ove knjige nije više ni kod nas nepoznato i nije mu više potrebna preporuka. Već smo ga čuli, kako nam je govorio o blaženstvima, o Vječnom Galilejcu i Prvoj Ljubavi svijeta. Sretni smo, što ga još jedanput možemo čuti s ovih stranica. Ovdje nije sve sasvim novo: ovo su kratki radio-govori o Prvoj medju ženama, ali je, nema sumnje, sve rečeno na nov način: zanosno, a staloženo, jednostavno, a duboko, dosjetljivo, a neusiljeno.

Ove stranice nisu kovane, one su rodjene iz duše. Dubina istinâ o Ženi nije ovdje zamaglila njihove širine: ovdje je oboje u jednom pogledu sretno obuhvaćeno: ovdje Ženu-Majku ne gledamo samo u njezinoj veličini, već i u neprekidno budnoj materinskoj skrbi.

Kad smo nedavno našim čitaocima dali u ruke Sheenovu knjigu o Čovjeku iz Galileje, osjetili smo se dužnima, da im damo takodjer knjigu o Ženi iz Galileje. I evo sada je dajemo. Nama je ta dužnost bila radosna, a nadamo se, da nismo ni one, koji budu ove stranice pročitali, ražalostili.

U Zagrebu, na Sedam Žalosti Majke Božje, 1960.

ŽENA NADE

Naš je moderni svijet obilježen dubokim znakovima. Prepuni smo čežnje i straha.

U prošlosti se čovjek bojao Boga: no taj je strah bio tako različit od ovoga, koji nas uznemiruje; tada su se ljudi brinuli, da ne vrijedjaju Boga, jer su Ga ljubili. Kasnije su svjetski ratovi ulili u čovjeka jezu od sebi sličnih.

Danas smo utučeni i strahujemo pred najmanjim elementom svemira: - pred atomom!

Zlo je pojedinca postalo zlo cijeloga čovječanstva, otkako je bačena prva atomska bomba. Smrt je, od onda, postala strašilo društva i civilizacije, a religija je postala potpora ljudskog života.

U starini su se Babilonci, Grci i Rimljani borili u ime svojih božanstava. Kasnije je Islam potisnuo kršćanski svijet i reducirao 750 biskupa u VII. stoljeću na pet u XI. stoljeću. Ali Islam se nije borio protiv Boga, nego protiv onih, koji su vjerovali u Boga objavljenoga u Isusu. Razlika u mišljenju sastojala se samo u izboru sredstava, kako doći do Boga, koga su svi smatrali svrhom života.

Danas se sve promijenilo.

Nema više vjerskih ratova. Postoji samo borba protiv svake sile, protiv svake religiozne ideje.

No, postoji i druga karakteristika modernoga svijeta: težnja da se izgubi u prirodi.

Da čovjek bude sretan, mora podržavati dvije uske veze: jednu vertikalnu s Bogom;

drugu horizontalnu sa svojim bližnjim.

Danas je čovjek prekinuo s Bogom po indiferentizmu i religioznom nehaju, a socijalne odnose razorio ratom.

Budući da je nemoguće živjeti bez sreće, nastojalo se nadomjestiti izgubljenu vezu trećom dimenzijom u dubinu, po kojoj se nada, izgubiti se u prirodi.

Onaj, koji je nekoć bio ponosan, što je stvoren na sliku i priliku Božju, počeo se hvastati, da je stvoritelj samoga sebe i da je konačno on učinio Boga na svoju sliku i priliku.

Od tog lažnog humanizma, počelo je spuštanje od ljudskoga na životinjsko.

Čovjek je prihvatio mišljenje, da je potekao od životinje, te se požurio da to odmah dokaže zvjerskim ratom.

Čovjek se - još u novije vrijeme - poistovjetio s prirodom, tvrdeći, da on nije ništa drugo nego komplicirani kemijski spoj.

Nedavno se nazvao: "Atomskim čovjekom". Tako je teologija postala psihologija; psihologija biologija, a biologija fizika.

Sada možemo razumjeti ono, što je rekao Cournot, da će Bog u XX. vijeku prepustiti čovjeka na milost i nemilost mehaničkih zakona, kojima je Sam autor.

Dozvolite da kažem, što mislim.

Atomska bomba djeluje na čovječanstvo kao prekomjerno uzimanje alkohola na ljudsko biće. Ako čovjek zlorabi alkohol i pije previše, alkohol se buni i ovako govori alkoholičaru: "Bog me je stvorio s namjerom, da se ljudi služe sa mnom razumno za lijek i veselje; ali ti si me zlorabio. Zato ću se dignuti protiv tebe. Od sad će te boliti glava, trpjet ćeš od vrtoglavice, osjećat ćeš bolove u želucu, izgubit ćeš porabu razuma i postat ćeš moj rob, premda nisam bio stvoren zato."

Jednako je s atomom, on govori čovjeku: "Bog me je stvorio i postavio je u svemir atomsku energiju. Na taj način sunce osvjetljuje svijet. Velika sila, koju je Svemogući zatvorio u moju jezgru, stvorena je zato, da vam služi u korisne svrhe, da rasvjetljuje vaše gradove, tjera motore, da olakša ljudima breme. Medjutim vi ste ukrali vatru s neba kao Prometej i upotrebili ste je prvi puta da razorite čitave gradove. Elektricitet se nije ispočetka upotrebljavao da ubija čovjeka, ali ste se atomskom energijom poslužili da uništite na tisuće života.

Zato ću se pobuniti protiv vas, učiniti ću, da se bojite onoga, što ste trebali voljeti i milijuni će srdaca medju vama drhtati od užasa pred neprijateljima, koji će vam vratiti ono što ste njima učinili; čovječanstvo ću pretvoriti u jednu Frankenstejnovu napravu, koja će se braniti u protuavijonskim skloništima od čudovišta, koja ste sami napravili."

Nije Bog napustio svijet, nego je svijet napustio Boga sjedinivši svoj udes s udesom prirode, koja je odjeljena od Božje naravi.

Značenje atomske bombe je ovo: čovjek je postao rob prirode i fizike, koju je Bog stvorio da mu služi.

To nam nameće pitanje: "Ima li još koja nada?"

Dakako, i to velika nada!

Posljednja je nada Bog, ali su ljudi toliko daleko od Njega, da ne mogu jednim skokom prekoračiti ponor, koji ih dijeli od Njega.

Moramo započeti sa svijetom kakav jest. A naš je svijet obuzet od prirode, simbol koje je atomska bomba. Osjećaj za Božanstvo čini se tako dalekim.

Ali zar nema u cijeloj prirodi nešto čisto i netaknuto, kojim bismo mogli sebi zacrtati put povratka?

Evo toga: to je Ona, koju je Wodsworth nazivao "jedini ponos pale naravi".

Ta je nada Ž e n a.

Ona nije božica, nije božanske naravi niti ima pravo da Joj se klanjamo, nego samo da je častimo. Proizašla je iz fizičke i kozmičke materije tako sveta i dobra, da Ju je Bog, kad je sišao na zemlju, izabrao za Svoju Majku i Gospodaricom svijeta.

Zanimljivo je spomenuti, kako je ruska teologija učila, da je Isus bio poslan, da rasvijetli svijet, kad su ljudi odbacili Nebeskog Oca. Nastavljala je dalje učeći, da će, kad svijet bude zabacio Gospodina, kao što čini danas, iz tamne noći grijeha ustati Njegova Majka, da rasvijetli tamu i povede svijet prema miru.

Divna objava Bl. Gospe u Fatimi, u Portugalu, od travnja do listopada 1917. bijaše dokaz ove ruske tvrdnje: kad svijet više ne bude priznavao Spasitelja, poslat će nam On svoju Majku, da nas spasi.

Ono o čemu kanim sada govoriti jest igranje sunca koje se zbilo 13. listopada 1917.

Oni, koji ljube Majku našega Gospodina ne trebaju daljnjih dokaza. Budući da oni, koji nažalost ne poznaju ni Nju ni Njega, voliti će svjedočanstvo onih, koji odbacuju i Boga i Njegovu Majku, navest ću vam opis pojave, koju je publicirao novinar ateista u portugalskoj anarhističkoj novini "O Seculo".

Bio je i on jedan od 7o.ooo gledalaca, koji su motrili čudesan dogodjaj. Ovako ga opisuje: "jedinstveni i nevjerojatni prizor... Može se vidjeti neizmjerno mnoštvo okrenuto prema suncu koje se otkriva oslobodjeno oblaka u po bijela dana. Sunce naliči na srebreni kolut i može se u njega gledati bez i najmanje smetnje... Narod otkrite glave, pun straha otvara oči i upire pogled u plavo nebo. Sunce je zatreptalo i naglo se nekoliko puta okrenulo kao nikada prije, a to je protiv svih kozmičkih zakona. Prema tipičnom pučkom izrazu "sunce je plesalo". Ono se vrtjelo oko sebe kao krug umjetnog vatrometa i došlo skoro do toga da bi svojim zrakama zapalilo zemlju." Ostaje kompetentnima, da se izjave o jezovitom plesu sunca, koji je danas potaknuo vjernike u Fatimi, da kliču "Hosana" dirnuo i same bezbožne mislioce i mnoge druge, koji nisu ni najmanje zainteresirani za vjerske probleme.

Druga je ateistička i protuvjerska novina "A Ordem" pisala: "Sunce je na mahove bilo okruženo grimiznim plamenom - zatim je bilo ovjenčano žutim i različitim nijansama crvenoga, činilo se kao da se vrti oko sebe u naglom zamahu, otkinuvši se prividno od neba, da se približuje zemlji zračeći jaku vrućinu".

Zašto se svemogući Bog na koncu I.svjetskog rata poslužio tim jedinim i neophodno potrebnim izvorom svijetla i topline, da objavi Marijinu poruku 1917. god. ako se ljudi nisu kajali? O tom možemo tek nagadjati. Da li je možda htio označiti, da će atomska bomba potamniti zemlju kao sunce koje pada?

Ne vjerujem. Radije držim, da je to bio znak nade, koji bi značio, da će nam Marija pomoći da izbjegnemo uništenju prirode sa strane čovjeka.

Sv.Pismo je proreklo: "Na to se pojavi na nebu veliki znak, Žena ogrnuta suncem" (Apok. 12,1).

Crkva je stoljećima o Mariji pjevala: Electa ut Sol, lijepa kao sunce, koje obilazi zemlju, bacajući svijetlo svuda, gdje mu ljudi ne brano; grijući što je hladno, dajući cvijet pupoljku i snagu slabomu.

Fatima nije opomena nego nada!

Dok čovjek uzima atom i razbija ga, da uništi svijet, Marija upravlja suncem kao brošem koji joj visi s ruke, da pokaže svijetu, kako Joj je Bog dao silnu moć nad prirodom, ne za uništenje, već za svijetlo, život i nadu.

Problem modernog svijeta nije postojanje milosti, nego postojanje naravi i njezina potreba milosti.

Marija je karika spoja i jamči nam da ne ćemo biti uništeni, jer sam izvor atomske energije, sunce, igračka je u njezinim rukama.

Kao što Krist posreduje izmedju Boga i ljudi, tako Ona posreduje izmedju svijeta i

Krista.

Kao što bi se tvrdokorni sin, pobunivši se protiv oca, napustivši kuću, prije obratio majci, da ga zagovara, tako moramo činiti i mi s Marijom, jedinim stvorom čistim i bez ljage, koja može posredovati izmedju buntovne djece i svog Božanskog Sina.

Treći svjetski rat nije potreban, niti će do njega doći, ako suprostavimo Ženu Atomu.

Znanost je učinila sve moguće za udoban život na zemlji, a sada eto proizvodi takve stvari, koje bi nas svih lišilo kuća. U ovom se strahu obraćamo Ženi, koja je i sama bila bez krova "jer nije bilo mjesta u gostionici".

U početku povijesti ljudskoga roda, kad je djavao nagovorio čovjeka, da zamijeni ljubav prema Bogu sa egoizmom, Bog je obećao, da će peta jedne Žene satrti Zmijinu glavu.

Molimo se ovako Ženi:

Marijo, protjerali smo Tvog Božanskog Sina iz naših života. Dodji sa svijetlom sunca kao simbolom svoje moći. Uništi ratove, beznadne nemire. Ohladi usta topova užarena ratovima. Oslobodi um od strepnje pred atomom, i duše od zloporabe prirode. Preporodi nas u Tvom Božanskom Sinu, nas jadne i stare sinove zemlje.

U ljubavi Kristovoj!

Ž E N A M A T E R I N S T V A

Ima li u ovoj publici majka, koje se sin proslavio na bojnom polju ili u svojoj struci? Ako jest, mi je molimo da javi drugima, da poštivanje koje dajemo njoj, nikako ne umanjuje čast ili dostojanstvo koje ide njezinu sinu.

Zašto onda neki misle, da svako štovanje iskazano Božjoj Majci, umanjuje Njegovu moć i Njegovo Božanstvo? Poznam krivo mišljenje... neznalice, koji tvrde da se katolici klanjaju Mariji ili da je smatraju božicom. To je laž, i jer se nitko u ovoj publici ne osjeća krivim za toliku ludost, ja ću jednostavno preko te optužbe preći.

Znate li gdje je po mom mišljenju uzrok hladnoći i nepoštivanju prema bl. Majci? U tom, što ne računa, da je Njezin Sin Isus - Vječni Božji Sin.

U času kada postavim na istu razinu Našega Božanskog Gospodina s Julijem Cezarom, Budhom ili Karlom Darvinom, t.j. kad Ga smatram jednostavno čovjekom, tada misao posebnog štovanja Njegove Majke, kao nečega različnog od naših majki, postaje jednostavno odurnom.

Svatko može reći: "Ja imam majku, i moja majka vrijedi koliko i vaša". To je razlog, što se nije mnogo napisalo o majkama velikih ljudi, jer se svaku majku smatra najboljom. Nijedna majka smrtnika nema pravo, da bude više cijenjena od bilo koje majke. Stoga se dakle uistinu ni od jednog djeteta ne bi moglo tražiti, da izabere tudju majku, kao Majku svih majki.

Uzmite slučaj Ivana Krstitelja. Naš je

Gospodin rekao: "On je najveći čovjek rodjen od žene."

Predpostavite da bi se počelo častiti njegovu majku Elizabetu kao najveću od majki: tko se od nas ne bi pobunio, smatrajući to pretjeranim, ukoliko je Ivan Krstitelj bio samo čovjek?

Kad bi naš Gospodin bio samo čovjek, etički reformator ili sociolog, onda bih dijelio osjećaje odbojnosti s najvećim vjerskim fanatikom, misleći da je Majka Isusova različita od svih ostalih majki.

Četvrta zapovijed kaže: "Poštuj oca i majku", ali ne kaže, - poštujte Gandijevu majku ili Napoleonova oca.

Ipak zapovijed o poštivanju oca ne priječi nam, da se klanjamo Nebeskom Ocu. Ako Nebeski Otac šalje svoga Sina na ovu zemlju, onda nam zapovijed poštivanja naše zemaljske majke ne zabranjuje, častiti Majku Sina Božjega.

Kad bi Marija bila majka samo drugoga čovjeka, onda ne bi mogla biti i naša majka, jer su veze tijela odviše odredjene. Tijelo dopušta samo jednu majku. Veliki je korak izmedju majke i maćehe i malo je onih, koji mogu taj korak učiniti. Duh naprotiv prihvaća i drugu majku.

Budući da je Marija Božja Majka, Ona može biti i majka svakoga, koga je Krist otkupio. Tajna da se shvati Mariju je ova: Polazna točka nije Marija, nego Krist Sin Božji! Što manje mislim na Njega, manje mislim na Nju; što više mislim na Njega, više mislim na Nju; što se više klanjam Kristovu Božanstvu, to više častim materinstvo Marije; što se ma-

nje klanjam Kristovom Božanstvu, to manje razloga imam, da častim Majku Božju.

Uvjeren sam da ne bih htio više ni čuti izustiti Njezino ime, kad bih postao tako pokvaren, da ne bih vjerovao u Krista Sina Božjega!

Nikada ne ćete naći čovjeka, koji ljubi uistinu našega Gospodina kao Božanskoga Spasitelja, a da ne ljubi Mariju. Njezin je Sin Onaj, koji čini Njezino materinstvo različitim.

Sjećam se nekog dječaka iz naše župske škole, koji je govorio o Majci Božjoj nekom profesoru, svom susjedu. Profesor intelektualac, kojega je školovanje bilo veće nego njegova inteligencija, šalio se sa dječakom govoreći mu: "Ne nema uopće razlike izmedju Nje i moje majke". - "To kažete Vi", odgovori dječak, "ali je ogromna razlika medju sinovima."

Divan odgovor!

Ona nije "privatna" osoba. Sve ostale jesu. Nismo je mi učinili različitom: mi smo je našli različitom. Nismo mi izabrali Mariju, On Ju je izabrao.

Nastojmo sebi predočiti Isusa i Njegovu Majku. Krist je posrednik izmedju Boga i čovječanstva; Ona je Posrednica izmedju Krista i nas.

Prije svega je naš Gospodin posrednik izmedju Boga i čovjeka.

Posrednik je kao most, koji spaja obale rijeke, samo što je ovdje most izmedju neba i zemlje.

Kao što vi ne možete taknuti strop bez ljestava, tako ni čovjek grešnik, ne bi mogao

doseći Boga bez pomoći Nekoga, koji je u isto vrijeme i Bog i čovjek. Kao čovjek, On bi mogao posredovati u naše ime, naprtiti sebi naše grijehe; kao Bog, sve Njegove riječi, čudesa i smrt imale bi beskrajnu vrijednost, i On bi zato mogao spasiti više, nego što smo izgubili.

Bog je postao čovjekom, a pri tom nije prestao biti ni Bog ni čovjek, pa je zato naš posrednik, naš Spasitelj i naš Božanski Gospodin.

A sada govorimo o Mariji. Ona je posrednica izmedju nas i Krista.

Proučavajući Njegov Božanski život, videći da je On bio prvi bjegunac i prognanik okrutne vlade, da je radio kao stolar, da je poučavao i otkupio, mi doznajemo da je sve započelo onda, kada je On uzeo ljudsku narav i postao čovjekom. Da On nije nikada postao čovjek, nikad ne bismo bili čuli Njegovu propovijed na Gori, niti bismo Ga bili čuli kako oprašta onima, koji su proboli njegove ruke i njegove noge, pribivši Ga na križ. Ona je dala našemu Gospodinu ljudsku narav. On je tražio od Nje, da Mu dade ljudski život, da Mu dadne ruke da blagoslivljaju djecu, noge koje će poći tražiti izgubljene ovce, oči, da oplakuju mrtve prijatelje i tijelo koje će trpjeti, da nam uzmogne dati uskrsnuće u slobodi i ljubavi.

Preko Nje je On postao most izmedju Božanskoga i ljudskoga. Bez Nje ili Bog ne bi bio postao čovjekom ili Onaj koji je rodjen od Nje, jest čovjek a ne Bog.

Bez Nje bismo bili imali našega Gospodina. Ako imate blagajnu (kasu) u kojoj držite novac, vi znate, da ono na što morate uvijek

paziti, jest ključ. Vi ipak ne smatrate, da je ključ novac; no svakako znate da bez ključa ne možete doći do novca. I eto, Marija je nalik na taj ključ. Bez Nje ne možemo imati našega Gospodina, jer je On došao preko Nje. Ne smijemo Nju izjednačiti s našim Gospodinom, jer je Ona stvor, a On Stvoritelj! Ali izgubimo li Nju, ne možemo k Njemu! Evo zašto Joj poklanjamo toliku pažnju; bez Nje ne bismo nikada mogli razumjeti kako je izgradjen most izmedju neba i zemlje!

Mogli biste prigovoriti: "Gospodin mi dostaje, Ona mi ne treba!"

Ali Njemu, da! Njemu je trebala.
Ali što je najvažnije, naš je Gospodin rekao da nam je bila potrebna, jer nam je svoju Majku dao kao našu Majku.

Onog Petka, koji svijet naziva Velikim, kad je bio na Križ uzdignut kao stijeg našeg spasa, pogledao je dolje na dva najdragocjenija stvora, koje je imao na zemlji: svoju Majku i Ivana, svog ljubljenog učenika.

Noć prije, na zadnjoj Večeri, On nam je ostavio svoju zadnju oporuku davši nam ono, što nijedan čovjek umirući nije mogao dati, t. j. samog sebe u presv. Euharistiji. Na taj će način On biti s nama (kako sam reče) "uvijek sve do konca vijekova."

Sad u tamnim sjenama Kalvarije On dodaje svojoj oporuci drugi stavak. Tamo pod križem, nije ležala, nego, kako Evandjelje potvrdjuje, stajala je Njegova Majka.

Kao Sin mislio je na svoju Majku, a kao Spasitelj na nas.

Tako nam je On svoju Majku dao rekavši:

"Evo ti Majke". Govoreći Njoj obratio joj se naslovom univerzalnog majčinstva: "Ženo", i spomenuo Joj je svakoga od nas - "Evo ti sina".

Konačno, jasan je opis Njegova rodjenja u Evandjelju: Marija "rodi svoga prvorodjenca i položi ga u jasle."

Svoga prvorodjenca!

Sv. Pavao ga zove "Prvorodjenim od svih stvorova."

Zar to znači da je Ona trebala imati i druge djece?

Zacijelo! Ali ne tjelesne, jer je Isus bio Njezin jedini Sin; Ona je trebala imati druge duhovne djece, a od ovih, Ivan je prvi - podno Križa, Petar je možda drugi, Jakov treći, a mi milijuntni medju milijunima.

Ona je rodila "u veselju" Krista, koji nas je otkupio; zatim je rodila u boli nas, koje je Krist otkupio.

Ni slikovito, niti metaforički već snagom porodjajnih muka postajemo Marijini sinovi - braća Isusa Krista.

Kao što ne bježimo od pomisli da nam je Bog Otac, tako da možemo moliti "Oče naš", tako isto ne preziremo dar, Njegovu Majku. Možemo je naprotiv moliti i zazivati: Majko naša! Tako je pad čovjeka izbrisan drugim drvetom - Križem, i drugim Adamom - Kristom i drugom Evom. - Marijom.

Nitko ne može od kipa, koji prikazuje majku s djetetom u naručju, otrgnuti majku u nadi, da će sačuvati dijete.

Taknete li Nju, pokvarili ste Njega.

Sve se vjere svijeta osim kršćanske gube u mitima i legendama.

Krist je odijeljen od svih bogova poganstva, jer je povezan uz ženu i uz povijest. "Rodjen od Djevice, mučen pod Poncijem Pilatom".

Coventry Patmore ispravno naziva Mariju "naša jedina obrana od apstraktnoga Krista". Lakše je shvatiti Krista blaga i ponizna srca, gledajući Njegovu Majku.

Ona drži zajedno sve velike istine kršćanstva, kao što drvce drži papirnatog zmaja. Djeca namotaju konac zmaja oko štapa a zatim ga puste i zmaj se digne prema nebu. Marija sliči tom drvetu. Oko Nje privezujemo sve dragocjene niti velikih istina naše svete vjere: Utjelovljenje, Euharistiju, Crkvu.

Koliko se god udaljujemo od zemlje kao zmaj, ipak uvijek osjećamo potrebu Marije, da držimo povezane istine Vjerovanja. Uklonite li drvce gubite zmaja; uklonite li Mariju gubite Našega Gospodina. Izgubio bi se u nebu kao zmaj; a to bi za nas na zemlji bilo strašno.

Ona nam ne priječi da štujemo Gospodina. Nema okrutnije nego reći: Ona udaljuje duše od Krista. To bi značilo da je Naš Gospodin odabrao egoističnu Majku; On, koji je sama ljubav! Mogu vam reći, da, kad bi me Ona udaljivala od svoga Sina, odrekao bih se Nje.

Kad bih došao u vašu kuću i odbio da razgovaram s vašom majkom, biste li vi doista vjerovali, da vas volim? A što mora osjećati naš Gospodin prema onima, koji nikada ne štuju Njegovu Majku?

Zar Ona, Isusova Majka, nije s vama dovoljno dobra? Nikada ne bismo imali Božanskog

Spasitelja da nije Nju odabrao. Kad bi jedina optužba, koju bi naš Gospodin Bog na Sudnjem danu mogao meni predbaciti bila ta, da sam previše ljubio Njegovu Majku, bio bih uistinu sretan!

Kao što naša ljubav ne počinje s Marijom, tako ni ne svršava u Njoj. Marija je prozor, kroz koji čovječanstvo ima prvo vidjenje božanstva na zemlji. Možda je Ona više kao leća, koja povećava našu ljubav prema svome Sinu i čini naše molitve žarčijima i življima!

Bog, koji je stvorio sunce, stvorio je i mjesec. Mjesec ne oduzima sjaj suncu. Kada ne bi bilo sunca, mjesec bi bio samo utrnuli ugarak, koji bi lutao u neizmjernom prostoru. Sva je njegova svijetlost odraz sunca. Bl. Majka odražava Svog Božanskog Sina. Bez Njega Ona je ništa. Ona je Majka Čovjeka.

U tamnim smo noćima zahvalni mjesecu. Gledajući njegovu svjetlost, znam da postoji i sunce. Tako i u toj noći života, kad ljudi okreću ledja Njemu, Svijetlu svijeta, mi gledamo na Mariju, da upravimo naše korake dok čekamo zoru.

Zamolio sam vas da učinite ovaj pokus: Posebno se osvrćem na tri skupine ljudi: očajnike, grešnike i smetene; na one, koji su iscrpili sva ljudska sredstva tražeći mir; na one, koji su umorni od života i pritisnuti dubokim osjećajem stida i krivnje: na bojažljive, skeptike i cinike. Započnite moliti Krunicu kroz mjesec dana. Nemojte odgovoriti: "Kako mogu moliti kad ne vjerujem?" Kad biste zalutali u kakvoj šumi, vikali biste i onda, kad biste znali da nikoga nema u blizini. Eto, pokušajte moliti. Bit ćete iznenadjeni. Marija će vam odgovoriti, to vam obećajem.

Mnogi vojnici kad umiru na bojnom polju u svojoj zadnjoj očajnoj nadi viču: "Hoću svoju majku". Najveći od svih vojnika, umirući na bojnom polju Kalvarije, nije popustio prirodnom nagonu, već je dao nama najveći dokaz ljubavi, ostavljajući nam Svoju Majku: "Evo ti majke!"

Neka bi svaki od vas u danima rata i mržnje, kada su sva ljudska sredstva zatajila, poviknuo našoj nebeskoj Majci: "Majko Kristova, ljubim Te, volim Te! Zagovaraj za mir na zemlji kod svoga Božanskog Sina!"

U Kristovoj ljubavi!

Ž E N A   N A V J E Š T E N J A

Danas govorimo o jednom od najljepših predmeta svijeta: o tajni Marije, Djevice i Majke.

Žena može sačuvati svoju nevinost iz tri razloga:

jer joj se nije pružila prilika da se uda;
jer to nije htjela;
jer je obećala Bogu čistoću,
iako je imala tisuću prilika za udaju.

Marija Majka Božja bila je Djevica s trećega razloga. Zaljubila se u Boga u ranoj mladosti Bila je to ljubav divna i neograničena, prva i posljednja, početak i svršetak.

Vjerujem, da je naša Majka zavjetovala djevičanstvo zato, što se smatrala nedostojnom neizmjerne časti da dadne život Spasitelj

svijeta. Ipak je Ona već imala jednu prednost pred drugim ženama, jer je u Sv.Pismu bilo prorečeno, da će Gospodin izaći iz kuće Davidove /Velikog kralja, koji je živio nekoliko vjekova ranije/, a Marija je pripadala tom kraljevskom rodu.

Po čemu znamo, da je Marija zavjetovala djevičanstvo? Po odgovoru Andjelu Gabrijelu. Andjeo sidje sa sjajnog blještavila prijestolja da se javi Djevojci pognutoj u molitvi. I eto Navještenja, jer po prvi puta, nakon vjekova, dana je konačno dobra vijest. Do jučer se pričalo o padu čovjeka krivnjom žene, danas je Navještenje preporoda čovjeka po Ženi.

Andjeo je,koji je pozdravlja. Božji poslanik, naviknut da ga ljudi časte, ovaj puta ne naredjuje, nego pozdravlja Mariju: "Zdravo milosti puna!" "Zdravo" znači "veseli se" i "mir s tobom". Puna milosti znači "divna" i "puna svake vrline".

Bila je to kao neka tvrdnja, kojom je Andjeo proglasio Nju predmetom Božje naklonosti.

Ponizna je djevojka bila manje iznenadjena pojavom Božjeg glasnika nego li pozdravom i neočekivanim tonom Božjeg mnijenja.

Malo kasnije, kada će posjetiti svoju rodjakinju Elizabetu, čut će pitanje: "Kako to da k meni dolazi Majka moga Gospodina?" A sad Marija mora pitati: "Zašto dolazi k meni andjeo Gospodnji?" Andjeo se požuri i reče joj razlog svoga posjeta.

Ona će morati izvršiti u sebi ono, što je prorok Izaija pred 7 stoljeća prorekao: "Djevica će začeti i roditi sina, koji će se zva-

ti Emanuel - Bog s nama." Andjeo, misleći baš na to proročanstvo, reče: "Evo začet ćeš i roditi Sina, kojemu ćeš nadjenuti ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. I dat će mu Gospodin Bog prijestolje Davida oca Njegova i kraljevat će u domu Jakovljevu u vijeke i kraljevstvu Njegovu ne će biti kraja." (Lk. 1, 3o-33).

Ova je čast postala teško pitanje za Mariju, koja je zavjetovala tijelo i dušu Bogu, tako da ne bi nikada mogla postati majkom.Ona reče: "Ja ne poznam muža." Ne želim upoznati čovjeka.

Sv.Pismo nikad ne govori o braku senzualnim izrazima, nego kao o "spoznaji". Na pr. "Josip nije upoznao Mariju." (Mt. 1,19)."Adam je upoznao Evu i ona zače." (Gen. 4,1).

I to zato, jer je Bog htio, da se muž i žena vežu jedno uz drugo kao što se razum veže s onim što spoznaje. Na pr. vi znate, da su dva i dva četiri i vi ne možete pomisliti da ima išta, što bi se moglo postaviti izmedju misli i te činjenice. Vaša ruka nije združena s ostalim dijelovima tijela toliko, koliko je spoznata stvar združena s vašim razumom. Takova je nerazdruživa veza izmedju muža i žene.

Tako Marija reče: "Kako će se to dogoditi, kad ja ne poznam muža?" Marija nije rekla: "Ne ću se nikada udati zato da ne mogu postati Isusovom Majkom." Ovo bi bila neposlušnost andjelu, koji Ju je zamolio da postane Majkom.

Niti je rekla: "Ne želim se udati, ali neka se vrši volja Božja", **jer time ne bi bila vjerna sebi i svome zavjetu.** Marija je željela jasno spoznati svoju dužnost; ali kako nikada do tada materinstvo i djevičanstvo nisu medju-

sobno bili združeni, kako će Bog sve to izvesti? Njezin je prigovor o djevičanskom rodjenju bio znanstveno osnovan. Nije to nikako moglo biti prirodno, moralo je zato biti nadprirodno. Bog je to mogao učiniti, ali kako?

Mnogo prije nego što je biologija postavila pitanje o djevičanskom radjanju, Marija je postavila znanstveni "kako"?

Andjeo odgovara, da će se u njezinom slučaju rodjenje zbiti bez čovječje ljubavi, ali ne i bez Božje ljubavi, jer će treća osoba Presv.Trojstva, Duh Sveti, Ljubav Božja saći u nju, i Onaj, koga će Ona roditi biti će "Sin Božji".

Marija je spoznala, da joj ovo dozvoljava da sačuva zavjet.

Ona drugo i nije željela, nego da ljubi Boga.

U času kad je Duh Ljubavi obuzeo njezinu dušu tako da je u sebi začela Krista, moralo se u njoj zbiti takav ekstatični zanos, koji ljudi uzalud traže, dok postaju dvoje u jednom tijelu.

U tjelesnoj ljubavi ushićenje nastaje prije u tijelu, a indirektno u duši.

Duh Ljubavi prisvojio je Marijinu dušu i ispunio je ne ljudskom, nego božanskom ljubavlju. Tijelo sa vrhunaca ljubavi pada u zasićenje, ali u tom sjedinjenju ljudske ljubavi s Ljubavlju Božjom, nema svraćanja na sama sebe, nego samo providna radost ushićenja duha.

Ljubav je Božja trebala raspaliti njezino srce, njezino tijelo i njezinu dušu toliko, da se, kod Isusova rodjenja, o Njemu može reći:

"Ovo je Sin Ljubavi".

Kako je doznala, da će Božja ljubav zamijeniti ljudsku i da će postati Majkom ostavši djevicom, u velikoj tajni života, Marija je dala svoj pristanak: "Neka se zbude po riječi tvojoj", t.j. ja hoću ono, što Bog, u svojoj premudrosti, hoće.

U tom se času zače Sin Božji: "Riječ posta tijelom i prebiva medju nama".

Prije pada izvučena je žena od muža u ekstazi sna. Sada se čovjek radja od žene u ekstazi duha.

Iz Navještenja proizlazi jedna od najuzvišenijih istina na svijetu: poziv žene na najveće religiozne vrednote.

Marija je ovdje da obnovi prvotnu misiju žene: unositi Boga u čovječanstvo. Svaka majka, koja rodi dijete vrši to, jer je duša svakog novorodjenog ulivena od Boga. Tako ona postaje suradnica Božanstva; ona sudjeluje u onome, što Bog sam može dati.

Kao što svećenik kod posvećenja donosi Raspetog Spasitelja na oltar, tako svaka majka kod radjanja, u redu stvaranja, donosi na zemlju duh, koji je izišao iz Božjih ruku.

Zato Leon Bloy kaže: "Žena, što je više žena, to je svetija".

Ne da su žene po naklonosti religioznije od muškaraca. Tako sude muškarci, koji su spali sa svojih ideala.

Kako muškarac tako i žena imaju od Boga svaki svoju misiju i jedan su drugome dopuna, kao što je gudalo violini. Svaki može imati svoju sliku u redu prirode. Čovjek se može

usporediti sa "životinjom" u njegovoj želji za posjedovanjem, u njegovoj okretnosti i poduzetnosti.

Žena se može usporediti sa "cvijetom", postavljenim izmedju neba i zemlje: ona je po svom materinstvu kao zemlja; a po težnji da cvijeta prema božanskom, ona je nebo.

Karakteristika je muža vodstvo, a žene suradnja.

On govori o slobodi; ona o simpatiji, o ljubavi i žrtvi.

Muž suradjuje s prirodom, žena s Bogom. Muž bi pozvan da obradjuje zemlju: "Upravljat ćeš zemljom", a žena da bude nosilac života koji dolazi od Boga.

Tajna želja žene kroz povijest, tajna svakog ženskog srca bila je ispunjena u času, kad je Marija rekla andjelu: "Fiat". Neka mi bude po riječi tvojoj.

To je najplemenitija suradnja. U ovome je bit ženstva: prihvaćanje, predanje, podvrgavanje. "Nek se ispuni na meni".

Djevojka, koja se ne udaje i koja se brine za svoju majku sa svojim "fiat" odricanja i žrtve; zaručnica, koja prima muža u tjelesnom sjedinjenju; Svetica, koja podnosi malene križeve, koje Gospodin stavlja na njezin put i ova jedina Žena, koja podvrgava svoju dušu božanskoj tajni, da može u svojim grudima nositi Boga - Čovjeka: - sve su to primjeri slike žene, njenog uzvišenog poziva u potpunom predanju Božjim planovima i svemu onome, što dolazi s neba.

Marija sebe naziva službinjom Gospodina.

To je ono, što je svaka žena. Ako to nije, njezina se čast smanjuje. Najnesretniji su časovi za ženu oni, u kojima ne može darivati, najdjavoljskiji oni u kojima uskraćuje darivanje

Ako joj se zakrči svaki put žurnoj nuždi darivanja ona osjeti u sebi dublji osjećaj praznine, nego što ga osjeća muškarac baš zbog veće dubljine njezina izvora ljubavi.

Kada žena pomaže misije, moli za svijet, posjećuje bolesnike u slobodnim časovima, pruža dobrovoljnu pomoć u bolnicama, pazi svoju djecu, ona se spašava, jer izvršava zadatak suradnje Božje.

Liturgija govori o ženi kao izvršiteljici tajne ljubavi. Ljubiti ne znači imati, držati u vlasništvu ili posjedovati, nego znači predati se; ne pripadati više sebi i odreći se sebe. Predati se čitava za druge.

Žena može ljubiti Boga preko stvorova ili direktno kao što ga je Marija ljubila. Ali da bude sretna, mora unositi Boga u čovjeka.

Svaka žena osjeća potrebu u "tajni ljubavi" ne za tjelesnim sjedinjenjem, već za duševnim.

Muškarac govori o stvarima, žena o osobama. Muškarca vodi ljubav uživanju, a ženu uživanje ljubavi. Njezino je značenje obogaćenje, koje ulazi u dušu.

U tom zanosnom času žena postiže najvišu puninu svoga bića po Božjoj ljubavi.

Kao što se zemlja pokorava nuždi sjemena da urodi; kao što se liječnik podvrgava zahtjevima bolesnika da ga ozdravi; kao što se

žena podvrgava zahtjevima tijela iz ljubavi do djece, tako Marija prihvaća Božju volju za spas svijeta.

I žrtva je usko povezana sa podvrgavanjem. Podvrgavanje nije pasivnost već aktivni čin u zaboravnosti sebe.

Žena može podnijeti veću žrtvu od muškarca, jer je postojanija u ljubavi i jer nije potpuno sretna bez potpunog predanja sebe.

Žena je stvorena za sveto, ona je nebesko sredstvo na zemlji; Marija je najveći primjer, uzor, koji u sebi sadrži najdublje težnje srdaca svih Evinih kćeri.

---...---

Djevičanstvo i materinstvo nisu toliko nespojivi koliko se na prvi pogled pričinja. Svaka je djevica po naklonosti majka, a svaka je majka u želji djevica.

Svaka djevica osjeća potrebu, da postane majkom, ili fizički ili duhovno, jer ako sebi ne spremi život majke, bolničarke ili odgojiteljice, njezino se srce osjeća nelagodno i nesretno kao veliki brod u plićinama.

Njezin je poziv da radja život: bilo u tijelu bilo u duhu putem obraćenja.

S druge strane svaka supruga i majka oplakuje svoje djevičanstvo, ne zato što bi željela opet imati ono što je dala, nego zato da bi ponovno mogla darivati, mnogo dublje, svetije i s većim osjećajem božanskoga.

U svakom djevičanstvu ima nešto nepotpuna, nepredana, propuštena i zadržana.

U svakom materinstvu ima nešto izgublje-

na, predana i neopozivo oduzeta.

Ali u Marijinom djevičanstvu ništa nije zadržano; sve je podloženo i niti je šta izgubljeno u njenom Materinstvu.

Žetva bez gubitka sjemena - jesen u vječnom proljeću - podvrgavanje bez lišenja - Djevica - Majka!

Jedina melodija koja je izašla iz violine Božjeg stvaranja, bez prekidanja žica!

Hoćete li Je moliti žene, da budete nositeljice Boga u čovjeku?

Hoćete li Je moliti muževi, da upoznate Božju dobrotu, koja vam je dala Mariju?

Neka bi Ona, Djevica - Majka, kojoj je sama Ljubav postala robom, uslišala naše molitve za obraćenje svijeta!

O kad bi nas Ona oslobodila rata, učinila mudrijima, kad bi Ona postala "zavodnica" koja će predobiti našu ljubav, da nas dovede Kristu.

U ljubavi Kristovoj!

Ž E N A   B O Ž I Ć A

Danas ćemo govoriti o čudesnoj zbilji jedinstvenoj u svjetskoj povijesti: govorit ćemo o Isusovom rodjenju od Djevice.

To može izgledati nemoguće, ali Bogu nije ništa nemoguće.

Želim to dokazati, ograničivši se na dva problema.

Zašto vjerujemo u Isusovo rodjenje od Djevice?

Da li je bilo zgodno da Bog izabere ovaj put?

Možemo sigurno vjerovati u ovu istinu, jer je ona objavljena. Radije ću je uzeti kao povijesnu činjenicu.

Povijesno je sigurno, da se Isus rodio od Marije Djevice, kao što je sigurno, da je Cezar umro 15.ožujka.

Činjenica, da je Biblija nadahnuta od Boga, daje nam sigurnost za istine koje tvrdimo. Ovo medjutim ne priječi da promatramo rodjenje Isusovo kao normalnu povijesnu činjenicu.

Premnogi vjeruju, da je Evandjelje bilo prvo mjerilo istine kršćanskog svijeta. Ima medjutim nešto, što predhodi spisima Novog Zavjeta: usmeno naučavanje Crkve.

Crkva je pričala o mučenicima prije nego je bila napisana ijedna knjiga Novoga Zavjeta. Papa je nastavljao Isusovo djelo i govorio u Njegovo ime, prije nego li je bila napisana ijedna poslanica ili redak Evandjelja. Isus nije zapovijedao da se piše, već da se naučava i proglasio: "Tko vas sluša, mene sluša."

Evandjelje je poteklo iz Crkve, a ne Crkva iz Evandjelja. Napisana Evandjelja su nadahnuta sinteza usmenog naučavanja Apostola.

Crkva je započela Evandjelja, prethodila je njima.

Pogrešno je mišljenje, da je Crkva rezul-

tat teorija uzakonjenih u Evandjelju.

Kao što su pobornici nezavisnosti predhodili Ustavu Amerike, tako je Crkva predhodila Evandjeljima, koja konačno nisu ništa drugo nego inspiririrana sinteza prvobitne nauke. Sv. je Luka htio protumačiti prijatelju Teofilu, kako je napisao zato, da bi mogao "spoznati istinitost riječi, u kojima je već bio poučen."

Rodjenje je Isusovo historijska činjenica kao i razapinjanje. U rodjenje se nije vjerovalo jer je pisano, ali je zapisano, jer je istinito.

Apostolsko Vjerovanje ne spominje Evandjelja, premda sadrži definiranu sintezu Evandjelja. Ali jedna od činjenica, koju spominje Vjerovanje jest ta, da je Gospodin "rodjen od Marije Djevice".

Previše je čudnovato i zanimljivo, da je Luka - koji bi kao liječnik više od ostalih trebao sumnjati u tu činjenicu Evandjelista, koji najviše o tome govori. Tko je dakle mogao njega poučiti, ako ne prvotna kateheza zasnovana na povijesnoj činjenici, koja se dogodila i bila dokazana.

---...---

Ne želim potcjenjivati vašu inteligenciju upuštajući se u apsurd, koji proizlazi iz jednog samo pisca, koji govori o braći Gospodinovoj tako, kao da Marija ne bi bila Djevica.

Kad se propovjednik s propovjedaonice obraća slušateljima sa "moje draga braćo", ne želi time reći da su svi djeca jedne te iste majke.

Riječ "brat" upotrebljava se u Sv.Pismu u

mnogo širem smislu i obuhvaća ne samo rodjake, već i prijatelje. Tako Abraham naziva Lota bratom.

Oni, koji se nazivaju braćom Isusovom, Jakov i Josip, sinovi su druge Marije, rodjakinje Isusove Majke, žene Kleofine.

A Jakov, koji je posebno naznačen kao brat Isusov, navodi se obično u popisu Apostola, kao sin drugog oca (Mt. 1o,3; Mk 3 18; Lk 6,5o).

---...---

A sad drugo pitanje.

Zašto je Krist, Sin Božji htio da se rodi od Djevice?

Ako vam se svidjaju tajne, evo vam jedne. Bit problema s našeg gledišta jest ovaj: Kako je Bog mogao postati čovjekom i ostati bez grijeha?

On je morao biti čovjek u najpotpunijem smislu, da može djelovati u naše ime, da zagovara u našu obranu i plati naše dugove.

S druge strane pak ne bi bio mogao postati naš Otkupitelj, kad bi se bio, kao i mi, rodio u istočnom grijehu.

Tada bi i On trebao otkupljenje. Ako se ja utapam, ne mogu pomoći drugome koji se takodjer utapa. Gospodin je morao biti slobodan od svakog grijeha čovječanstva, da ga može spasiti.

Eto problema. Pokušajmo riješiti ga. Kako je Bog mogao postati čovjekom i ostati bez grijeha?

Kako je mogao On - prema sv. Pavlu -

"biti kao i mi u svemu, osim u grijehu"?

Mogao je postati čovjek, samo rodjenjem od žene.

Mogao je ostati slobodan od istočnoga grijeha samo rodjenjem od Djevice.

Naravno je bilo da rodjen od žene postane član naše čovječnosti. Ali kako Ga je rodjenje od Djevice moglo učiniti bezgrješnim?

Istočni se grijeh prenosi na ljude začećem; činom, koji je u sebi bez krivnje.

Ako je Gospodin htio dati početak novom čovječanstvu i prekinuti s onim što je bilo zlo od vremena Adamova, morao je izbjeći čin začeća po čovjeku. Drugim riječima, trebao se roditi od Djevice. Tako bi bio čovjek, jer je rodjen od žene, a bez grijeha, jer je rodjen od čistog Stvora.

Rodjenje od Djevice bijaše kao brana u kanalu. Brod, koji plovi u niskim i smrdljivim vodama te si zaželi zaploviti u čiste i duboke vode, ne može prijeći iz jedne u drugu direktno, jer bi se inače obje vode miješanjem zagadile. Ali ako bi izmedju voda postojala pregrada kroz koju bi brod mogao proći, ostavljajući vode odvojene jedne od drugih, tada bi mogao prijeći iz plitkih i nečistih voda u čiste i duboke nastavljajući svoju plovidbu.

Rodjenje je bilo slično brani. Ostajala je postojana ljudska narav, isključio se grijeh.

Rodjenje je odijelilo jedno od drugoga.

Zašto bismo se toliko trebali čuditi jednom rodjenju, bez ljudskog posredovanja?

Pa i prva žena je bila tako stvorena. I

vi ste bili kršteni? Onda ste na neki način i djevičanski rodjeni.

Sv.Ivan u svom Evandjelju kaže, da smo mi - pripadajući Kristu - rodjeni ne od krvi, niti od mesa, niti od ljudske volje, nego od Boga. Ovo objašnjava rodjenje; ali kad se ne bi bilo dogodilo, kako bi kršćanin mogao razumjeti jedno začeće bez ljudskog posredovanja, bez tijela?

Radjanje je Božja ideja, a ne ljudska.

Ne vjerujem da bi itko od nas bio mogao i pomisliti na to.

Shvaćam one, koji niječu da je Isus Sin živoga Boga, a mogu ne vjerovati u djevičansko rodjenje. Ja bi ga samo mogao smatrati fantastičnim i nemogućim, kad ne bih vjerovao - Bože sačuvaj - da je Krist pravi Bog i pravi čovjek.

Nastojte shvatiti kako veliki smisao dostojanstva na čovječanstvo ima djevičansko rodjenje.

Nijedna ljudska ljubav, ni prijateljska, ni ljubav muža i žene, nije savršena. Ona ima svojih slabljenja; visina i nizina, a kadkad se i zasiti.

Prvi dani nakon vjenčanja zovu se mjedeni mjesec, jer su slatki kao med, a promjenljivi kao mjesec.

Najveća čovječja ljubav tek je iskra Božanske ljubavi. Kao što mjesec prima svoju svjetlost od sunca, tako svaka ljubav prima život od Boga.

Kada prisustvujem vjenčanju sa oltara kažem zaručnicima: "Ako je iskra ljudske ljubavi

tako sjajna, kakav će tek biti plamen? Ako se ljudsko srce toliko može zanijeti, koliko će tek Božje srce?"

Koje li utjehe kad znamo, da je medju nama bijednim ljudima živjela duša, koja je mogla postati zaručnicom ne iskre nego plamena!

Medju svim odsjevnim ljubavima, koje svoje svijetlo primaju od nebeskog sunca, našla se jedna duša dostojna da bude odabrana, da ljubi Boga da postane vjerenicom i zaručnicom Duha Svetoga.

Duh ju je ispunio i tako jako obujmio, da je rodila samoga Boga; onako kako je andjeo kod navještenja rekao: "Duh Sveti će te osjeniti i Onoga koga ćeš ti roditi, zvat će se Sin Božji."

---...---

Razlika izmedju muža i žene je ova: "Čovjek se boji smrti, žena se boji ne živjeti."

Njezino je poslanje davati život, ali za Mariju, život koji mora doći na svijet, proizaći će od velikoga plamena ljubavi - Duha Svetoga, a ne od bijedne ljudske iskrice.

Nema rodjenja bez ljubavi, ali je moguće rodjenje bez ljudske ljubavi. Ovo je smisao Božića.

Po Božanskoj ljubavi, koja djeluje bez tijela, Marija je mogla primiti u sebe Onoga, koga nebesa ne mogahu obuhvatiti.

To bijaše početak vjere u Isusa Krista, Gospodina Našega, jer je njezino djevičansko tijelo novi Eden, u kome se sklopiše zaruke izmedju Boga i čovjeka.

Volja Božja je htjela dokazati, kako su djevičanstvo i materinstvo potrebni svijetu, kad ih je ujedinio u ovoj jednoj Ženi. U Njoj ostaje sjedinjeno što je kod drugih smrtnika odvojeno.

Majka je čuvar Djevice, a Djevica je nadahnuće materinstva.

Bez majki ne bi bilo djevica u budućoj generaciji.

Bez djevica majke bi zaboravile uzvišeni ideal, koji živi iznad tijela. Nadopunjuju se izmjenično kao sunce i kiša. Bez sunca ne bi bilo oblaka, a bez oblaka ne bi bilo kiše. Oblaci kao materinstvo, propuštaju nešto da oplode zemlju, dok sunce kao djevica nadoknadjuje i preuzima gubitak noseći kaplje rose sa zemlje u svemir.

Kako je lijepo, da Onaj, koji je na nebu rodjen bez majke, na zemlji se rodi bez oca.

Možete li si zamisliti pticu, koja bi splela gnijezdo, u kojem se ima izleći? To je nemoguće, jer bi ptica trebala postojati prije nego li uzmogne sagraditi gnijezdo. Ali se ovo dogodilo onda, kada je Bog izabrao Mariju za svoju Majku.

On je na Nju pomislio u vječnosti i onda Ju je učinio gnijezdom gdje će se utjeloviti.

Često se desi da nam kažu: "Sličiš na svoga oca" ili "sličiš na majku", ili "imaš neusiljenu odrješitost svoga oca".

Ali Gospodin nije imao oca na zemlji. Odakle Njemu lijepo lice, jako tijelo, čista Krv, ljupka Usta, nježni Prsti, ako ne od Majke Njegove?

Odakle Njemu Božanstvo, božanski razum, koji poznaje svaku stvar, do naših najskrovitijih misli; božanska moć nad životom i smrću, ako ne od nebeskog Oca?

Moje je uvjerenje da je Isus htio, da, kao što je Njega "fizički" oblikovala Marija, tako i nas "duhovno" Ona oblikuje.

Tko može kršćanina bolje oblikovati od One, koja je oblikovala samoga Krista?

Zato nam Ju je Gospodin sa križa dao riječima: "Evo tvoje Majke". Time je povjerio svakoga od nas Njoj kao sina.

Veoma je bolno ne poznavati oca, ali ja mnogo više žalim one milijune ljudi, koji ne poznaju svoju Nebesku Majku.

I bit ću najsretniji na svijetu, ako je ovaj radio-prenos ganuo samo jednoga od vas, da zavoli našu Majku, kako bi Ona mogla oblikovati Isusa u vašem razumu, u vašem srcu, u vašoj duši!

Upita li vas tko u daljnjim godinama, gdje ste crpli vašu ljubav za bijednike, za pomoć misijama i širenje vjere u stranim zemljama, vaš će odgovor glasiti: u "nasljedovanju Marije".

U Kristovoj ljubavi!

Ž E N A   S V I J E T A

Neki je misionar iz plemena Bantu, iz Afričkog Konga, prije nekoliko dana došao u moj ured i ispripovjedio mi ovu priču. Jedno

je dijete veoma kašljalo i majka Bantu je mislila, da mu smetaju zli dusi. Nikada toj ženi nije palo na pamet da se obrati Bogu, iako Bantu imaju jedno ime za Boga: NZAKOMBA.

Za te je ljude Bog posve tudj i ne interesiraju ga njihove ljudske boli.

Ovo je temeljna karakteristika misijskih zemalja. Pogani se više brinu da umilostive zle duhove, nego da ljube Boga.

Sestra misionarka, koja je njegovala dijete, uzalud je pokušala uvjeriti ženu, da je Bog ljubav. Napokon je upita, kako bi se moglo u jeziku Bantu izraziti "materinska ljubav".

Odgovor je glasio kao potpuno druga riječ: EEFEE. Tada je sestra misionarka rekla: "Ali ljubav Božja je kao ovaj Nzakomb'acok' Eefee. Bog ima za nas isti osjećaj nježnosti kao majka prema svojoj djeci". Drugim riječima majčina je ljubav slika Božje ljubavi. I Bantu je razumjela.

Ovdje nam iskrsava zaista važno pitanje: Može li postojati religija bez materinstva?

Sigurno bez očinstva ne postoji, jer najvjerniji opis Boga jest onaj, koji ističe Njegovu Providnost.

Ali budući da je materinstvo toliko važno u naravnom redu, da li bi mogla postojati religija bez slike jedne žene, koju da se voli?

U životinjskom se carstvu ženke bore za svoje mlade, dok ih mužjaci često napuštaju.

Medju ljudima bi život bio siv, kada se kod svakoga kucaja srca ne bi sa zahvalnošću

mogli sjetiti jedne majke, koja nam je otvorila vrata života i zatim ga je podržavala najvećom i nenadoknadivom ljubavi svemira.

Žena je stvor, koji je bitno vezan s vremenom - jer i za života može postati udovicom; majka je izvan vremena. Ona umire, ali je uvijek majka. Ona je slika vječnosti, sjena beskrajnosti, ali ograničena.

Vjekovi i civilizacije nestaju, a majka je uvijek darovateljica života. Muž djeluje u svojoj generaciji a majka u budućoj. Čovjek troši svoj život, a majka ga obnavlja.

Čovjek sebi pribavi slavu herojstvom t.j. koncentrirajući u čas svoje strasti i snage u korist jedne osobe ili svoje zemlje. Majka nije nikada čudnovata. Njezina junaštva u svakom času i u svakom danu, briga oko djece, liječenje njihovih rana, čuvajući kuću i biti supruga, čine velikim što je jednostavno. Ona u skrovitosti umnaža svoje žrtve, nepoznata i tiha.

Neshvatljivo je da takva ljubav ne bi imala materinski prauzor.

Kada vidimo na tisuće kopija Murillove "Imakulate" jasno je, da mora postojati model, po kojemu su kopirane. Ako očinstvo ima svoj uzor u Nebeskom Ocu, Darovatelju svih dobara, onda će i tako velika i tako lijepa stvar kao što je materinstvo imati originalni uzor Majke, inspiracija za sve majke svijeta.

Poštovanje koje iskazujemo ženi proizlazi iz ideala, koji stoji iza svake žene.

Zašto su svi predkršćanski narodi slikali, klesali, pjevali i sanjali idealnu ženu,

ako nisu predosjećali, da se ona jednog dana mora pojaviti? Uzeli su je ispod vlasti vremena i učinili je više nebeskom, nego li zemaljskom.

Pogledajte na primjer prekrasnu legendu o Kwan-Yin, kineska božica milosrdja, kojoj su mnoge molbe upravile kineske usne.

Prema legendi, ova je princeza živjela u Kini stotine godina prije rodjenja Kristova. Njezin Otac, kralj, htio ju je udati. Ona je medjutim odlučila sačuvati svoje djevičanstvo i povukla se u neki samostan.

Otac, bijesan, zapali samostan i prisili je, da se vrati u njegovu palaču. Dao joj je da bira udaju ili smrt; ostala je kod svog zavjeta djevičanstva i otac je zadavi. Tigar je odnio njeno tijelo u pakao, i tamo baš dobije ime "božica milosrdja".

Njezin je zagovor bio tako moćan, da je toliko umekšala paklenska srca, da su je sami djavli molili da ode. Bojali su se, da bi opustošila ovo mjesto.

Povukla se na otok, gdje i danas hodočaste njezinom prijestolju.

Kinezi su je nekoliko puta slikali s likom Boga na glavi, u čiji raj nosi vjernike, iako sama odbija da udje u raj, sve dotle, dok bude makar samo jedna duša isključena.

U Africi majka ima veoma važnu ulogu u krojenju pravde u plemenu. U sjeveroistočnoj Ugandi, gdje bijeli oci rade posebnim žarom i uspjehom, sve najvažnije odluke pa i sama proslava krunisanja kralja, moraju se potvrditi od kraljice majke.

Njezina je presuda konačna. Kad kraljica

majka dodje u palaču svoga sina - kralja, ona izdaje zakone u njegovo ime.

Jedan od razloga, što nije bilo više od dva mučenika medju znamenitim mučenicima Ugande jest, što je poganska kraljica majka zagovarala za njih.

Kralj Mutar II. i njegova majka su se obratili. Mnogi narodi, kojima upravlja kralj i njegova majka kraljica, igrali su u filmu "Rudnici kralja Salomona."

Naši su nam misionari ispričali senzacionalnije vijest iz misijskih krajeva, dok je prolazila "Hodočasnica Majka".

U sjevernom Nepalu pridružilo se 3oo katolika, 3.ooo Hindusa i Muslimana, dok su 4 slona prenosila kip u crkvicu za blagoslov i krunicu. Načelnik Naiad-a pročitao je dobrodošlicu. Dvanaest je sati prolazila masa skoro isključivo nekršćana, dok su se sv.Mise neprekidno služile od dva sata u jutro do 9 i pol. Jedan je stari indijac rekao: "Ona nam je pokazala da je vaša vjera iskrena; nije kao naša. Vaša je vjera vjera ljubavi - naša straha!"

U Patni brahmanski svećenik, upravitelj provincije, posjetio je crkvu i molio pred kipom Naše Gospe. U malom mjestu Kesta-Mec došlo je preko 24.ooo osoba da se mole Gospi. Rajah je poslao 25o rupija (novac) i svojoj je ženi naredio da moli.

Muhamedanci su u Karačiju ovaj puta učinili iznimku. Kad su god ranije kršćani prolazili u procesiji ispred džamija, morali su prekinuti molitvu. Tom zgodom su im Muhamedanci dozvolili, da pred džamijom mole, jer i

Muhamedanci časte Mariju i njezino Bezgrešno Začeće. Po Njoj će i oni jednoga dana doći Kristu.

Proučavajući povijest, bilo prije ili poslije Krista - nalazimo u svakom ljudskom biću težnju za idealnim materinstvom.

Od davne prošlosti do Marije, preko loooo proročanskih Judita i Ruta i gledajući od današnjeg vremena unatrag kroz maglu stoljeća, sva srca traže u Njoj mir. Ona je idealna Žena!

Ona je MAJKA! Nije čudno što je starica Elizabeta, promatrajući Njezinu ljepotu sa kućnog praga uzviknula: "Blagoslovljena Ti medju ženama!"

I ova mlada buduća Majka Marija, daleko od toga da bi se odrekla tako visoke časti svojega privilegija, nego ide još dalje, pretječe sud svih vremena i naroda koji će pjevati njezine hvale.

Žene žive samo malo godina i velika se većina mrtvih zaboravlja.

Marija zna da je Ona izuzetak.
Usudivši se proreći, da će opći zakon zaboravljanja biti obustavljen u Njenu korist, Ona objavljuje vječni spomen o sebi, još prije rodjenja Sina, koji će Je na vijeke proslaviti.

Naš Gospodin još nije učinio ni jedno čudo; svoje ruke još nije položio na uzete udove; On je još uvijek skriven od nebeske slave i tek je nekoliko mjeseci pohranjen u Njoj kao u tabernakulu; i već ova žena gleda dolje na daleke putove vremena, videći nepoznate narode Kine, Azije, Japana s apsolutnom sigurnošću objavljuje: "Od sad će me svi nara-

štaji zvati blaženom."

Julija, kćerka Augustova i žena Tiberijeva, Oktavija, sestra Augustova, od koje se Antonije rastavio da se oženi Kleopatrom, imena poznata jednom cijelom svijetu, ne primaju danas niti poklona niti hvala, ali ova ljupka djevojčica, koja je živjela u gradiću na kraju Rimskog carstva, u gradu, čije je ime zvučilo prezirno, danas se časti i štuje više od ijedne druge žene. Ona je znala za razlog. "Jer mi učini velike stvari Onaj, čije je Ime blagoslovljeno".

Prekrasna, Čista, Kraljica, Majka! Druge su žene imale jedan ili drugi od ovih naslova, ali nijedna nije imala sva tri u isto vrijeme. Kad ljudsko srce gleda Mariju, vidi ispunjenje i ostvarenje svih svojih želja i kliče u zanosu ljubavi: "Ovo je Žena!"

Kao što je Krist posrednik izmedju Boga i čovjeka, tako je Ona posrednica izmedju Krista i nas. Ona je zemaljsko počelo, koje vodi k nebeskom Počelu Ljubavi.

Odnos izmedju Nje i Boga, sličan je odnosu kiše i zemlje.

Kiša pada s neba, ali zemlja daje plodove.

Božanstvo dolazi s neba, ali ljudska narav Božjega Sina dolazi od Nje. Ako govorim o Majci zemlji, što nam daje život preko nebeskog dara sunca, zašto da ne priznajemo Madonu svijeta, kad nam je dala Vječno svijetlo Boga?

Marija,-Madona svijeta postoji i tamo gdje Krista još ne poznaju, gdje je Mistično Tijelo još nevidljivo.

Za istočne narode, koji stenju pod jarmom straha - straha od zlih duhova - i za moderne zapadne narode, koji žive u strahu, koji potječe od gubitka vjere - odgovor bi morao glasiti: "Cherchez la femme!" - Obratite se ženi, koja će vas voditi Bogu.-

Čitav svijet može iskusiti što i žena Bantu, koja nespoznaje ljubav Božju, dok nije prevedena u ljubav majčinu.

Tako i Hindusi, Budisti i općenito pogani, ne mogu reći: "Oče naš", jer Bog nije Otac, ako nema Sina. Ali oni mogu reći: "Ave Maria", jer vjeruju u idealnu ženu.

Isus još nema skloništa u tim zemljama, kao što ga nije mogao dobiti u Betlehemu, ali Marija jest medju njima, koja ih pripravlja na Milost.

Ona je milost, gdje nema milosti; Ona je Došašće gdje nema Božića.

U svim zemljama gdje postoji idealna žena, ili gdje se poštuju djevice, ili gdje je jedna Gospodja nad svim drugim gospodjama zemlja je plodna, jer prima Ženu, kao preludij zagrljaja Kristova.

Gdje je Krist, tu je i Njegova Majka, kao kod nas, koji vjerujemo; ali gdje nema Krista, ili iz neznanja ili iz zlobe, ipak je uvijek prisutna Marija.

Kao što je Ona ispunjala prazninu izmedju Uzašašća i Duhova, tako ispunja prazninu izmedju etičkih sistema istoka i njihova ucijepljenja u Mistično Tijelo Njezinoga Božanskog Sina.

Ona je plodna zemlja, u kojoj će, u od-

redjeno od Boga vrijeme, procvasti vjera i niknuti na Istoku.

Ja vidim na granicama svih nacija napisane ove riječi iz Evandjelja na početku Isusova javnoga djelovanja: "Tamo je bila Marija, Majka Isusova."

Vidim i milijune u vašim zemljama i svima bojažljivima, žalosnima, razočaranima kažem: "Molite: Nikada se još nije čulo, da si ikoga zapustila koji se k Tebi u zaštitu utekao, Tvoju pomoć zatražio, i Tvoj zagovor zaprosio."

Premda je Ona Majka svijeta, još je uvijek i "moja žena"- "moja Gospodja".

Majka - Gospodja! O Bože!

Ako bude rata, bit će zato, što se ne obraćamo ovoj Gospodji, kojoj je On dao moć da satre glavu Zmiji.

Marijo! Majko mira! Madona svijeta, moli za nas!

U Kristovoj ljubavi!

NA KRUNICE

Ako ima medju vama slušateljima netko, koji je prijateljici poslao ruža u znak odanosti ili ih primio kao uspomenu, sigurno će cijeniti ovu povijest jedne molitve.

Čovječanstvo je uvijek instinktivno povezivalo radost s ružama.

Pogani su kipove kitili ružama, kao sim-

bolima poklona njihovih srdaca.

Sljedbenici Crkve u njezinom početku, zamijenili su ruže molitvama.

U vrijeme prvih mučenika, kada su mlade djevice išle po pijesku Koloseuma u susret smrti, oblačile su lijepe haljine i krasile svoja čela vijencima ruža da vesele idu ususret Kralju Kraljeva, za koga su umirale.

Kršćani su, kad je pala noć, sakupljali njihove vijence i po njima molili izgovarajući po svakoj ruži jednu molitvu.

U dalekoj su pustinji egipatski monasi i pustinjaci brojili svoje molitve na malim zrncima povezanima u krunicu.

Muhamed prihvati ovu praksu za svoje Muhamedance.

Iz običaja prikazivanja duhovnog cvijeća nastao je niz molitava poznat kao Ružar - jer "Rosario" znači "kruna od ruža" (krunica).

Od prvih je već dana Crkva zamolila svoje vjernike, da mole 150 Davidovih psalama. Ovaj običaj još traje kod svećenika, jer su dužni moliti ove psalme svakog dana u Brevijaru.

Ali svima nije lako pamtiti 150 psalama. Osim toga, prije izuma štampe, teško se dolazilo do knjige. Evo zašto su se važnije knjige, kao Biblija, vezivale lancima kao telefonski imenici po željezničkim stanicama, inače bi ih ljudi bili odnijeli.

Usput ću vam objasniti jednu pojedinost. To što je Biblija bila prikovana prouzročilo je glupu laž, da Crkva naime nije nikome dozvoljavala da je čita. U stvari je ona bila

prikovana, da je ljudi mogu čitati i proučavati. I telefonski je imenik takodjer vezan, ali je svjedno najkonzultiranija knjiga u modernoj civilizaciji.

Oni, koji nisu mogli naučiti 15o psalama, htjedoše učiniti nešto, što bi moglo na neki način zamjeniti ovu molitvu.

I zamijenili su je sa 15o "Zdravo Marija", podjeljenih na 15 desetica.

Svaka se desetica trebala moliti razmišljajući o različitim zgodama iz života Našega Gospodina. Da desetice ostanu odvojene, svaka se počimala sa "Oče naš" i svršavala sa "Slava Ocu", doksologijom hvale Presv.Trojstvu.

Svetom Dominiku, koji je umro 1221., naredila je Djevica, da propovijeda i proširi u narod ovu pobožnost za pomoć dušama u čistilištu, pobjedu nad zlom i za napredak sv.Majke Crkve, i tako nam je on dao Krunicu u današnjem obliku.

Prigovara se, da ima mnogo ponavljanja u Krunici, jer se Oče naš i Zdravo Marijo tako često ponavljaju te tako postaje dosadna.

Ovo me podsjeća na povijest žene, koja je jedne večeri poslije pouke došla k meni. Rekla mi je: "Nikad ne ću postati katolikinjom. Vi govorite i ponavljate uvijek iste riječi u Krunici, a onaj, koji ponavlja iste riječi nije iskren. Nikada ne bih vjerovala u takvu osobu. Ni Bog joj ne će vjerovati."

Zapitao sam je, koji je taj njezin pratilac? Odgovorila mi je, da je njezin zaručnik. Upitah je: "Voli li vas?" "Sigurno me voli". "Ali kako to znate?" "Rekao mi je." "Što vam je rekao?" "Rekao mi je: ‚volim te'". "Kada

vam je to rekao?" "Prije jedan sat". "Je li vam to rekao ranije?" "Da, prošle večeri". "Što je rekao?" "Ljubim te". "Ali nije li vam to i ranije rekao?" "Kaže mi to svaku večer". Odgovorio sam: "Ne vjerujte mu. On ponavlja, on nije iskren".

Najljepša je istina da nema ponavljanja u riječima "volim te", jer nadolazi novi čas u vremenu, druga točka u prostoru i riječi nemaju isto značenje kao i prije.

Ljubav nije nikad dosadna u jednoličnosti svojih izražavanja.

Pamet je veoma promjenljiva u svom načinu govora, ali srce nije.

Srce muškarca pred ženom koju voli previše je siromašno, da bi mogao neograničenu svoju ljubav prevoditi u druge riječi. Tako je srce preuzelo jedan izraz "volim te" i dok ga više puta izgovara nikada se ne ponavlja.

To je jedina istinita novost u svijetu. To je što činimo moleći sv.Krunicu. Ponavljamo presv.Trojstvu, Utjelovljenoj Riječi i Presvetoj Djevici "Ljubim Te, Ljubim Te, Ljubim Te!"

Ima jedna ljepota u Krunici. Ona nije samo usmena molitva, ona je mislena molitva. Čuli ste nekada u drami, dok je ljudski glas govorio, da se čula tiha i divna glazba, koja je davala ton i isticala riječi.

I u Krunici je tako.

Dok se recitira molitva, ne sluša se glazba, ali se razmišlja o Kristovom životu primjenjenom na naš život i naše potrebe.

Kao što željezna žica povezuje mreže kreveta, tako razmatranje povezuje molitvu.

Često govorimo ljudima, dok naša misao leti na drugo, ali u Krunici mi ne izgovaramo samo molitvu, mi razmišljamo.

Betlehem, Galileja, Nazaret, Jeruzalem, Golgota, Kalvarija, Maslinska Gora, Raj - sve to prolazi našom pameti, dok usta mole.

Krunica usmjeruje naše prste, usne i srce u velebnu simfoniju molitve i zato je najveća molitva, koju je čovjek ikad sastavio.

Dozvolite, da vam pokažem, koliko je Krunica od koristi nemirnima, bolesnima i svijetu uopće.

Nemirni.

Nemir je pomanjkanje sklada izmedju pameti i tijela.

Nemirni imaju stalno pamet previše zaokupljenu, a ruke u dokolici.

U duhovnoj tjeskobi tisuće misli ne nalaze načina da se srede niti u nama, niti izvan nas.

Sabranost je nemoguća, dok je pamet uzbudjena. Misli se gomilaju bez reda i tisuće predodžbi prolaze kroz pamet; mir duše izgleda kao san.

Krunica je najbolji lijek za ove rastresene, nesretne, bojažljive i razočarane duše baš zato, što ona istovremeno uključuje rad triju moći: fizičke, govorne i duhovne, tim istim redom.

Zrna sjećaju prste, koji ih miču, da se moraju upotrebiti za molitvu. To je fizički poticaj na molitvu. Usne, mičući se jednomjerno s prstima, čine usmeni poticaj na molitvu. Crkva je dobar psiholog, kad traži, da se za vrijeme Krunice pokreću usta, jer znade, da vanjski ritam tijela, može stvoriti ritam duše.

Ako se prsti i usne ne opiru, duh će ih skoro slijediti i molitva će svršiti u srcu.

Zrnca pomažu pamet, da se sabere. Oni su kao pogon za motor; nakon nekoliko trzaja, duša se počinje pokretati. Ritam i slatka monotonija vode k miru, k fizičkom smirenju te stvaraju čvrsto oslanjanje na Boga.

Fizički i umno zajedno porade, ako im zato damo mogućnost.

Jaki umovi mogu djelovati iz razuma na vanjski svijet, ali nemirni duhovi moraju djelovati iz svijeta, koji ih okružuje, na nutrinju.

Kod osoba duhovno uvježbanih, duša vodi tijelo; kod većine osoba tijelo vodi dušu. Malo po malo nevoljnici moleći Krunicu, vide, da su njihove zabrinutosti posljedice egoizma.

Nijedan normalan čovjek, vjeran Krunici, nije još bio napadnut od briga.

Iznenadit ćete se, kako možete izaći iz vaših briga - zrno po zrno -, sve do prijestolja Srca Ljubavi.

Krunica je takodjer molitva naročito prikladna za bolesnike. Kada se temperatura diže, a tijelo trpi, ne može se čitati; jedva se podnosi govor, a srce bi ipak mnogo toga htjelo reći.

Oči su zdravog čovjeka uperene prema zemlji, a kad oboli, leži i gleda prema nebu. Možda bi točnije bilo reći, da nebo gleda do-

lje. U časovima, u kojima groznica, trpljenje i smrtna borba otežavaju molitvu, osjećamo jaku potrebu, da medju prste, stisnemo Krunicu, simbol molitve, i milujemo križić, koji s nje visi. Zato jer se molitve znadu na pamet, srce ih može pustiti da teku i da postanu predmet razmišljanja ispunjujući tako zapovijed Sv.Pisma: "uvijek moliti".

Najdraža će tada biti žalosna otajstva, jer razmišljajući Gospodinove muke, bolesnici će nastojati spojiti svoje muke s Njegovima, da bi tako, učestvujući u bolima Njegova Križa, mogli biti sudionici Njegova uskrsnuća.-

Svijet!

Postoji svjetska kruničarska vojna za ovaj bijedni nesredjeni svijet.

Ljudi su pogrješili - nikada nije bilo toliko malenih ljudi na tako važnim položajima! Političke su institucije pogriješile, jer nijedna ne priznaje Zakon kao izvor izvanjskog autoriteta.

Ali Bog uvijek ipak postoji.

Mir će tek onda doći kada se promijene srca ljudi. Da to postignemo moramo se moliti, ne za sebe, nego za svijet. Svijet sačinjavaju svi: prijatelji, neprijatelji i najbliži naši ukućani.

Zato sam planirao krunicu za misijski svijet. Svaka je desetica druge boje. One predstavljaju 5 kontinenata sa misijskog gledišta.

Jedna je desetica zelena za Afriku, da nas podsjeti na njezine zelene šume, i zato što je zeleno boja Muhamedanaca, za koje trebamo moliti.

Druga je desetica crvena za Američki kontinent, koga je pronašao Crveni Čovjek.

Treća je desetica bijela za Europu, jer njezin duhovni otac jest Bijeli Pastir Crkve.

Četvrta je desetica plava za Australiju, Polineziju i druge otoke u plavim vodama Pacifika.

Peta je žuta za Aziju, zemlju sunca, kolijevku civilizacije.

Kada smo završili Krunicu obišli smo cijelu kuglu zemaljsku, zagrlivši sve kontinente, sav narod u molitvi.

Naravno, da nije potrebno da imate baš takvu Krunicu, da biste mogli moliti za svijet. Možete prikazati svoje nakane i na vašoj običnoj krunici.

Naša Krunica ima svu trostruku prednost. Svaka vas boja podsjeća na dio svijeta za koji posvećujete deseticu.

Drugo, odgovara željama Majke Božje Fatimske, da se molimo za mir u svijetu.

Treće, pomoći će sv.Ocu i Kongregaciji za širenje vjere; pomoći će materijalno i duhovno ona 600 siromašna misijska područja svijeta.

Svijet će se promijeniti, kad se mi budemo promijenili.

Ali mi se ne možemo izmjeniti bez molitve, a moć Krunice je neusporediva.

Inzistiram na njezinim duhovnim učincima, jer ih poznam.

Mladi ljudi u opasnostima života, čudesno su se spasili; majka u opasnostima poroda spasila je zajedno s djetetom; alkoholičari se otrijeznili; razvratni životi produhovili se; zalutali povratili se vjeri; obitelji bez djece bile su blagoslovljene porodom; vojnici spašeni u borbi; duševne tjeskobe nadvladane, pogani se obratili.

Poznam Židova, koji se za rata sakrio sa još 4 austrijska vojnika u rov, koji je bomba iskopala. Komadi bomba padali su sa svih strana. Iznenada je jedna granata usmrtila njegova četiri druga. Uzme Krunicu jednome od one četvorice i počne moliti. Znao ju je na pamet, jer ju je slušao mnogo puta od njih. Na kraju prve desetice osjetio je neku potrebu da napusti svoje skrovištr. Provuče se kroz blato i skoči u drugu rupu.

U taj čas udari granata u rupu, u kojoj se prije sakrivao.

Na kraju svake od drugih četiri desetica osjetio je potrebu da promjeni rov i to je svaki put učinio: četiri su nove eksplozije nastale u rovovima, koje je napustio.

Njegov je život spašen. Obećao je da će ga posvetiti Našemu Gospodinu i Njegovoj Presvetoj Majci.

Poslije rata snašle su ga nove patnje: njegovu je obitelj Hitler spalio, ali je održao svoje obećanje. Prošle sam ga godine krstio i sada se sprema za svećenika.

Naučite posvećivati svaki slobodni čas u životu. To možete učiniti pomoću Krunice. Dok hodate ulicom, možete moliti držeći sakrivenu krunicu u ruci ili u džepu; vozeći auto prečke

volana vam mogu služiti za brojenje desetica; čekajući ručak u menzi ili čekajući vlak; čekajući u trgovini ili igrajući mrtvaca i bridge-u; za vrijeme dosadna razgovora, čitanja ili radio-prenosa.

Svi se ovi časovi mogu posvetiti i upotrijebiti za vaš unutarnji mir. Ako hoćete nekoga obratiti, naučite ga moliti krunicu. Desit će se jedno od ovo dvoje: ili će napustiti Krunicu ili će isprositi dar vjere.

Milioni slušaju moju riječ. Dao Bog da bi se mnogi odazvali i molili za svijet i upotrebili našu misijsku krunicu.

Uvjeren sam, da ćete to učiniti. Budući ste moji dobri prijatelji, upravo bih vam trebao poslati kitu ruža. Eto, baš danas imam cijeli vijenac ruža u Krunici.

I ove ruže kao još zatvoreni pupoljci, odišu Bogom.

Molite na ovima i vaše će srce biti u raju.

U ljubavi Kristovoj!

Ž E N A L J U B A V I

Želim govoriti o jednom braku, iz kojeg je nastala jedna obitelj: o braku Marije i Josipa.

Da se mogu objasniti posebnosti ovog braka, treba imati na umu jednu istinu: brak može postojati i bez fizičkog sjedinjenja.

To se može dogoditi s tri razloga:

jer su osjetila već zadovoljena, postala neosjetljiva;

jer se zaručnici nakon sjedinjenja, zavjetuju Bogu da se odriču užitka zato, da se posvete uzvišenim radostima duha;

i, napokon, jer su zaručnici, premda u braku, zavjetovali djevičanstvo, odričući se uzajamnih prava.

Tako djevičanstvo postaje oslonac ove veze.

Jedno je, odreći se užitaka braka radi njihove sitosti, a drugo je odreći se užitaka da se nisu ni okusili, zato da se sklopi samo veza srdaca, kao u braku Josipa i Marije.

Oni su se ujedinili kao dvije zvijezde, koje se nikad ne sastaju dok se njihova svjetla ukrštavaju u atmosferi.

Bio je to brak sličan onome što nastane u proljeću medju cvijećem, što zajedno stapaju svoje miomirise kao jedinstvena melodija, koja je nastala slijevanjem glasova različitih instrumenata.

Zaručnici, odričući se svojih uzajamnih prava, radi uzvišenijeg cilja, ne uništavaju bit braka, jer kako veli sv.Augustin: "Temelj braka ljubavi jest veza srdaca."

Ovdje nam se nameću dva pitanja:

Zašto je uopće bio potreban brak, kad su Marija i Josip bili zavjetovali djevičanstvo.

I da li je Josip bio star ili mlad?

Brak je bio potreban i uz zavjet djevi-

čanstva zato, da sačuva Bl.Djevicu od svake sjene sumnje, dok ne dodje za nju čas, da objavi misterij Isusova rodjenja.

Smatralo se naime da je naš Gospodin Josipov sin. I tako Isusovo rodjenje nije bilo izloženo porugama naroda, niti je bio razlogom sablazni za malovjerne.

Na taj je način Marijina čistoća mogla imati jednog svjedoka, Josipa.

Svaka se povlastica milosti mora nadoknaditi. Marija i Josip s njihovom najvećom boli morali su je isplatiti.

Andjeo joj nije naredio, da objavi djelo Duha Svetoga, koje je u Njoj izvedeno i Marija je šutjela. Josip, jer nije mogao protumačiti slučaj, namisli otpustiti je.

Jednom je Bl.Djevica objavila nekom svecu: "Nikada nisam, osim na Golgoti, osjetila jaču bol, nego u onim danima, kad sam, proti svoje volje, morala ražalostiti Josipa, koji je bio pravedan!"

Josip, jer nije mogao razumjeti, trpio je: znao je, da je Marija kao i on zavjetovala djevičanstvo, stoga, smatrajući je uzvišenom nad svakom sumnjom, nije je htio smatrati krivom.

Što je morao misliti?

Josipovo je iznenadjenje bilo slično Marijinom, kad je kod Navještenja pitala: "Kako će to biti, kad ja neznam muža?" Marija je željela znati, kako istodobno može biti djevica i majka. A Josip nije znao, kako može on biti djevac i otac.

Andjeo im je otkrio, da samo Bog ima moć proizvesti ovo; a ne ljudska mudrost. Jedino

oni, koji slušaju andjeoske glasove, mogu prozreti ovu tajnu.

Budući da je Josip namjeravao Mariju tajno otpustiti, andjeo mu otkrije tajnu: dok su ga dakle mučile takve misli, javi mu se u snu andjeo, koji mu reče: "Josipe sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju, jer ono, što je u njoj začeto, djelo je Duha Svetoga. Rodit će Sina, kojemu ćeš dati ime Isus. On će izbaviti narod svoj od grijeha." (Mt. 1,2o-21)

Tako Josip, saznavši za razloge Kristova rodjenja, ponovno je našao mir. Njegova se duša ispunila blaženstvom kad je doznao, da je postao hranitelj Spasitelja svijeta i čuvar Majke Onoga, koga nebesa ne mogu obuhvatiti.

I evo nas kod drugog zanimljivog pitanja o Josipu: da li je bio star ili mlad?

Većina ga kipova i slika prikazuje kao starca s dugom i sijedom bradom, ali ne postoji ni jedan točan historijski datum, koji bi označivao njegovu dob.

Ako tražimo razlog zašto ga umjetnici prikazuju kao starca, nalazimo, da mu se takav lik pridaje, jer se smatra, da bolje odgovara čuvaru Marijine nevinosti. Ali time je umjetnost od Josipa učinila čista i neokaljana zaručnika, više po dobi, nego po kreposti.

To je isto što i smatrati, da je najbolji način prikazivanja čovjeka, koji ne će nikada krasti taj, da ga se prikaže bez ruku.

Zaboravlja se prije svega da i u starima mogu zle želje plamtjeti kao i kod mladih. Imamo primjer kod Suzane. Bili su neki starci,

koji su je u vrtu napastovali.

Prikazujući Josipa stara, više zasluga bi dali njegovoj starosti, negoli kreposti.

Smatrati Josipa čistim zbog starosti, bilo bi isto što i veličati planinski potok bez vode.

Ali logično je misliti, da je naš Gospodin radije izabrao za prividnog oca čovjeka, koji se znao i htio žrtvovati, negoli nekoga, koji bi na to bio prisiljen.

Konačno, izgleda li vam moguće, da bi Bog htio združiti djevojku sa starcem?

Kad se nije, na podnožju Križa, ustegnuo povjeriti svoju Majku mladome Ivanu, zašto bi je onda, u zoru života, bio združio s jednim starcem?

Ljubav žene usmjeruje ljubav muškarca.

Žena je tiha odgojiteljica muškosti svoga muža. Kad je Marija simbol djevičanstva i svima nadahnuće čistoće, zašto ne bi mogla taj svoj čudesni čar prenijeti na Josipa?

Ne umanjujući moć ljubavi, nego uzvisujući je, Ona je predobila svog mladog muža.

Josipa, dakle, smatram mladim, jakim, muževnim, atletičnim, lijepim i čistim, onakvim čovjekom, kakva i danas možete vidjeti na livadi sa stadom, da upravlja avion, ili u radnji kojeg tesara.

On nije nesposoban da ljubi, nego naprotiv u punom muževnom naponu; ne u sutonu života, nego u zori, prepun snage, jakosti i žara.

Kako nam sad izgledaju ljepši Marija i

Josip, kada, promatrajući njihov život, pronalazimo prvi ljubavni roman.

Ljudsko se srce ne gane pred ljubavlju starca prema mladoj djevojci; ali kako da nas ne dirne duboka ljubav dvoje mladih, čija je veza Božanska?

Marija i Josip, oboje su mladi, lijepi i puni obećanja.

Bog voli silne slapove i brzice, ali sam siguran, da ih ne voli više onda, kada ruše Njegovo cvijeće, nego kada njihova energija rasvjetljuje gradove i njihova bistra voda ublažuje žedju jednog dječaka.

I u Mariji i Josipu ne nalazimo slap čiste i kontrolirane vode, niti isušeno jezero, nego dvoje mladih, koji, prije nego što su upoznali ljepotu jedne i silnu jakost druge, odriču se toga, da se potpuno predaju "strasti bez strasti" i "miru, koji je stalno u navali" kod Isusa.

Na svoje su zaruke Josip i Marija donijeli ne samo svoje zavjete djevičanstva, nego i dva srca puna žarke ljubavi, veće ljubavi nego ju je ikad posjedovalo koje ljudsko srce.

Nijedan se bračni par nije nikada tako volio. Mogu li vas oženjene zapitati: za čim težite nakon vaše uzajamne ljubavi? Za Neizmjernim, za beskrajnom vječnom esktazom.

Ali vi ne možete osjetiti Neizmjerno u svoj njegovoj punoći, jer je Ono, za kojim težite, vaša duša zapriječena tijelom, koje vam smeta put prema Bogu, za kojim težite.

Ali ako danas čin ljubavi vam ne da, da okusite beskrajnu radost, sutra će vam to

biti dano u nebu. Tada ne će biti potrebno tjelesno sjedinjenje, jer ćete posjedovati beskrajnu ljubav.

Evo zašto je Bog rekao, da u nebu ne će biti ženidbe. Ne će trebati prilike, jer ćete posjedovati bit.

Biste li se mučili da otkrijete sunčanu zraku u zrcalu, kad biste je mogli izravno uživati?

Veselje, dakle, posjedovati u nebu vječnu ljubav bez zasićenja, prema kojem vaš brak u Kristu teži, već su ga osjetili Josip i Marija.

Vama je potrebno sjedinjenje materijalno, jer ne posjedujete Božju stvarnost. Marija i Josip, posjedujući Isusa, nisu željeli drugo. Vama je potrebno fizičko sjedinjenje, da razumijete vezu Krista i Crkve. Njima to nije bilo potrebno, jer su posjedovali Božanstvo.

Kako je to izrazio Lav XIII. krasnim riječima: "Njihov se brak upotpunio u Isusu."

Vi se sjedinjujete u tijelu, oni u Isusu.

Zašto bi oni uopće čeznuli za slabim tjelesnim radostima, kad je u njihovoj ljubavi bilo Svijetlo Svijeta?

Zaista je Isus užitak srdaca. Ako je On prisutan, sve ostalo je ništa.

Kao što muž i žena, nagnuti nad koljevkom njihova tek rodjenog čeda, zaboravljaju na sebe, tako su Marija i Josip mislili samo na Isusa.

Veće ljubavi nije bilo niti će je ikad biti na ovoj zemlji. Nisu oni dostigli Boga

preko svoje uzajamne ljubavi, nego obrativši se prije k Njemu, osjetili su zatim ovu veliku i čistu ljubav jednoga prema drugomu.

Josip se odrekao očinstva po krvi, a našao ga je u duhu, kad je postao pred zakonom otac Isusov. Marija se odrekla materinstva, a našla ga je u svojem djevičanstvu.

Bila je kao zatvoreni vrt, u koji ništa nije moglo prodrijeti osim Svijetla Svijeta, koje ništa pri ulasku nije razbilo, kao što ni danje svijetlo ulazeći u sobu ne lomi prozorska stakla.

Posvećujem ovaj prijenos svima vama, koji ste kršćanski vjenčani i svima onima, koji će jednoga dana biti prepušteni otajstvu ljubavi.

Primjer Josipa i Marije neka vam posluži, da razumijete, kako je najveća pogreška jednog para kad smatraju, da su dvije osobe dovoljne za ženidbu: on i ona.

Ne. Potrebne su tri: on, ona i Bog; Josip, Marija i Isus.

Muževi, žene i djeco, smijem li tražiti od vas, da svake večeri zajednički molite krunicu u počast ove velike i savršene ljubavi u sv.Obitelji?

Svaki mladi par, koji sam vjenčao, može vam reći, da je uvijek moja preporuka bila: moliti svi zajedno.

Molitve jedne ujedinjene obitelji Bog radije prima nego li privatnu molitvu, jer obitelj predstavlja jedinstvo zajednice.

Kršćanstvo je jedina religija, koja ima obiteljski karakter, jer ono potječe od Majke i Sina.

Dok budete vi svake večeri, sa svojom obitelji molili sv.Krunicu, Majka Božja će vam otkrivati tajnu Ljubavi, i možda ćete i vi šaptati jedan drugomu: "Ljubim te ne po svojoj volji, nego po volji Božjoj".

Ako budeš u ljubavi tražila samo mene, ništa ne ćeš naći; ako budeš preko mene tražila BOGA, sve ćeš naći. Stoga ponavljam, da je za ljubav potrebno biti u troje: "on, ona i Bog!"

U Kristovoj ljubavi!

Ž E N A Š U T N J E

Neki je kineski filozof rekao: "Amerikanci nisu sretni; mnogo se smiju". Bučan smijeh je prosipanje, a osmjeh sjedinjenje. Grohotan smijeh izlazi iz vanjštine srca; pravi smijeh je miran, i dolazi iz nutrinje. Zašto buka ima toliko čara u modernoj civilizaciji? Vjerojatno zato, što nesretne i izgubljene duše trebaju buke, da ih rastrese od promatranja svoje nesreće. Nijedna koliba nije tako malena i tamna, tako vlažna i jadna, koliko nutrina jednog egoiste. Vanjska buka otklanja pogled duše od intimnih rana, i tako one kasnije zacjeljuju.

Što se više približavamo duhu, to se više povećava tišina. Svakim korakom koji stvor upravlja k Stvoritelju, riječi bivaju sve rjeđe. Ispočetka ljubav govori; zatim, produbljujući se u svoje bogatstvo, postaje nijema.

Ispočetka je Riječ postala tijelom, zatim dolazi Duh, predubok za riječi! Ispočetka Galileja, gdje se riječ proglašuje, kasnije dolazi devet dana tihog povlačenja u očekivanju Duhova.

Što više ljubav prema ženi prožima muža, manje govori o njoj pred drugima. Bedasti su oni, koji kažu, da se vole zato, što vole iste stvari: jesenje šetnje, Wagnera, poeziju, balete, i rijetke predmete. Ove "vanjske ljubavi" ništa im ne koriste, ako ne vole i iste tišine. Ljubav se produbljuje i otkriva u šutnji. Prijateljstvo dolazi od riječi, ljubav od šutnji. I šutnja ima svoj sklad i ravnotežе. Treba biti u dvoje, da može biti prave šutnje. U neskladu može biti tišine, ali ne zajedništvo mira. Nespreman govornik govori dulje od onoga, koji je dobro spreman. Što je jasnije prozrijevanje istine, rjedje su riječi. U Bogu je samo jedna Riječ, koja sadrži sve što je poznato i što se mora spoznati.

Evo ključa misterija Marije, Majke Isusove: Njezina Šutnja. Evandjelja kroz 33 godine intimnog života sa svojim Božanskim Sinom, navode Mariju dok govori samo 7 puta. Ovo pobija one, koji optužuju žene kao brbljave. Marija šuti i onda, kad nama izgleda, da je trebala govoriti. Zašto nije otkrila Josipu Začeće Djeteta, u hramu njezinog tijela, po ljubavi Duha Svetoga dok je bio u dvoumici, da je otpusti? Možda je neki ženski osjećaj stida zadržao Njezin jezik, ali vjerojatnije izgleda, da je šutjela zato, jer je znala, da će Bog, koji je u njoj započeo čudo, razjasniti i tajnu. Apsolutno pravilo svetosti jest, ne opravdavati se nikada pred ljudima. Evandjelje jednostavno navodi, da je Isus krivo optužen pred sucima, jer je šutio.

Gospodin nije nikad odgovorio ni na jednu laž.

Onih sedam puta u kojima je Marija govorila mogu se nazvati "Njezinih sedam riječi" i čine tako sjajnu paralelu sa sedam posljednjih Riječi Isusovih na Križu. Prva i druga riječ upravljena su andjelu; treća rodjakinji Elizabeti kao pozdrav; četvrta je njezina pjesma "Magnificat"; peta i šesta Božanskom Sinu, u hramu i na svadbi u Kani; a posljednja slugama na svadbi u Kani.

Ima slučajeva, u kojima bismo mogli očekivati od Majke koju riječ: na pr. kod rodjenja Djeteta, ili kad su joj Mudraci pružili svoje darove. Izmedju Magnificata i pronalaženja Isusa u hramu bio je razmak od 12 godina. I, od ovog časa Ona ponovno šuti oko 2o godina. Vrlo je vjerojatno, da je u svojoj skromnosti zatražila od Evandjelista, da o Njoj govore što manje. To potvrdjuje činjenica što i Ivan, koji ju je bolje poznavao i komu Ju je Isus na samrti povjerio, govori o Njoj vrlo malo.

Kada je Gospodin učinio svoje prvo čudo pretvorivši vodu u vino, Sv.Pismo ne navodi ni jednu drugu riječ Majke Božje, premda se Ona još pojavljuje u javnom životu kod Križa i prilikom silaska Duha Svetoga na Duhove.

Kad se jednom pojavi sunce, mjeseca ne trebamo više. Kada Riječ govori, Ona nema razloga da kaže više ni riječi. Sin se Božji časti tišinom.

Zašto je Ona tako šutljiva? Zašto mi govorimo toliko o Njoj?

Zašto je Marija tako šutljiva? Evo odgovora: što više netko govori sa Stvoriteljem, to šutljivijim postaje sa stvorovima. To je narav

ljubavi.

I u romantičnoj ljubavi, ljubavnik je šutljiv, dok je zaručnica blizu. Ljubi se u snovima kod otvorenih očiju, u nostalgijama i uspomenama. Kao da ne čuje što drugi govore, da ne vidi što čine, toliko je zanesen u promatranje svoje drage.

Ako prenesemo to na božansku razinu kad ljudsko srce jednom osjeti strašnu stvarnost Božje ljubavi, sve ostalo smatra nevažnim.

Sv.Pavao, ushićen vizijom do trećega neba, zaželi skinuti svoje šatore i preseliti se Kristu. Nakon što je osjetio ljepotu nebeskih korova, nije mogao podnositi kreštavu buku zemlje.

Ali ako ljubav stvara šutnje, kako je tek morala biti šutljiva Žena, koja je 9 mjeseci kao kalež, bila privilegirana da nosi u sebi Gosta i Gospodara svijeta!

Kad zemaljska majka gleda u oči svoga čeda, vidi u njima najdragocjenije na svijetu; ali što je Marija vidjela, gledajući u oči svome Djetetu, ako ne sami raj?

Igrati se prstićima, s kojih su pali planeti i svijetovi; promatrati usne, koje ponavljaju jeku nepromjenjive mudrosti vječnosti; milovati noge, koje će jednom biti probijene željezom i pribite iz ljubavi prema ljudima - sve to ulijeva šutnju, iz straha, da ne izmakne ni jedna riječ ili slog.

Konačno, izmedju Stvoritelja i stvora nema drugog jezika osim šutnje.

Dvije strasti oduzimlju riječ: strah i ljepota. Strah, jer ne da raditi, ne da govoriti; ljepota, jer očarava, ne želeći prekinuti

govor očiju, očarani ostaje nijem.

Za Mariju prijeći iz ljepote Riječi na govor, bilo bi kao iz čistog planinskog zraka prijeći u prašinu razvalina i ruševina.

I molitva počinje razgovorom s Bogom, ali svršava slušanjem Boga.

Pred apsolutnom Istinom, šutnja je jedini govor duše.

Slušajmo, dakle, samo jednu riječ: Vječnu Riječ, koja je naš Put, naša Istina i naš Život.

Žena, po kojoj se svaka druga žena poznaje i shvaća, nije nikako bila žena od male riječi; bila je Majka same Riječi.

Pred čudesnim jezik se ograničava na usklik ili kaže: "Bez riječi sam". Pred Vječnim srce postaje šutljivo. Ljepota jest jedno jedinstvo, tako potpuno, da opisati je riječima, znači pokvariti je.

Evo, zašto je Marija šutljiva.

Eto drugog pitanja. Zašto je toliko hvalimo? Zašto tolike knjige o Njoj? Stalno ljutimo Njezine neprijatelje govoreći o Njoj,kao što ljutimo neprijatelje Njezinog Sina govoreći o Njemu.

Šutnja pobudjuje hvalu od strane drugih. Ali oni, koji ističu svoj "ja", ne vide njihove hvale ispjevane od drugih. Pišući autobiografiju lišavaju se s pravom jedne biografije. Ljudsko srce instinktivno želi govoriti o onima, koji šute, kao što majka tumači slabo izgovorene riječi svoga čeda.

Tišina tjera one, koji se dive da govore. Šumska tišina inspirirala je tisuće pjesnika

da joj hvale ispjevaju. Crvena ruža, dijete koje spava, produhovljeno lice redovnice, sve ovo izaziva hvalu, želju i divljenje.

Marija, koja je znala šutjeti, jest predmet svih pohvala; svi je naraštaji nazivlju blaženom! A Herod, koji je govorio i jezikom i mačem ostao je bez hvale.

Jeste li ikad pokušali reći svojoj majci koliko je volite? Zar nijeste primjetili, kako ste doskora ostali bez riječi? Možda ste koji puta rekli: "Majko, volim te", da niste uspjeli ništa više reći. Vaša usta nisu uspjela ići u korak sa srcem. Tako se dešava u ljubavi: ona je tako sakrivena unutar srca, da su joj pretjesna vratašca. To je slično kao kad bi pokušali provući devu kroz uši iglene. Ljubav je kao klupko konca; sastavljeno od milijuna niti, ali ako pokušamo razmotati ga i rastaviti na riječi, ostat ćemo bez klupka ljubavi. Kada majci kažemo, da je volimo, osjećamo, da nismo izrazili našu pravu ljubav. Šta više ljubimo, teže nam je naći riječi, da izrazimo naše osjećaje. Uvijek ostaju samo pokušaji.

Eto razloga, zašto se pišu tolike knjige i pjesme o našoj Blaženoj Majci. Kao i djeci, čini nam se, da ćemo, dodavajući nove riječi onima već izgovorenima, posvjedočiti našu ljubav. Tako nedjelju za nedjeljom govorim o Gospodinovoj Majci, ali ni jednom još nisam bio zadovoljan. Kad bih ljubio više, bio bih bez riječi. Vi je možda toliko volite, da ne možete to riječima izraziti, i zato ne ćete nikad napisati knjigu o Njoj niti o njoj govoriti preko radija. Ako vam pak moj govor o Njoj oduzima riječi, sretan sam što pomažem povećavati vašu ljubav. Sretan sam što je ljubite više od

mene, premda vam to zavidjam.

Sretan ću biti, ako vas pridobijem da uskladite šutnju s riječima. Neka bude vaša riječ molitva, vaša šutnja, razmatranje; vi govorite dok molite krunicu, ali slušate dok razmišljate divne tajne života Gospodinova. U krunici, kao i u svakoj drugoj molitvi, važnije je uho od jezika!

Oh, kad bi vi mogli ujediniti te dvije stvari u našoj svjetskoj kruničarskoj vojni za mir u svijetu! Krunica je kombinacija riječi i šutnje, djelovanja i razmatranja, jer su tri desetice namjenjene kontemplativnim narodima svijeta: zelena zrnca afričkim misijama; plava zrnca pacifističkim misijama, a žuta azijskim misijama. Druge dvije desetice posvećene su aktivnim narodima: crvena zrnca za američke misije, bijela za evropske misije. Reći ću vam što mi je pisao kard. Fumasoni Biondi, vodja Kongregacije za Širenje Vjere i moj neposredni poglavar; pisao mi je ovim riječima: "Divim se vještom načinu pobudjivanja misionarske svijesti kod ljudi preko svjetske kruničarske vojne. I ja se njome služim."

Želio bih, da svaki od vas završi krunicu za mir u svijetu sa "Zdravo Kraljice", kako je pjevaju šutljivi Trapisti.

Kadgod molim ovu molitvu sjetim se uvijek onih 10 dana, koje sam proveo u Trapističkom samostanu Našeg Gospodina u "Getsemaniju" u Knetucky, propovijedajući im duhovnu obnovu.

Službeno sam ja propovijedao tim svetim ljudima, njima 215, ali su stvarno oni meni propovijedali duhovnu obnovu.

Kao što znate, oni provode život u šutnji,

a riječi upotrebljavaju samo za molitvu. Na kraju dana, svršivši sedamsatne propisane molitve, ugase sva svijetla u kapelici.

U ovoj potpunoj tami počinju latinski pjevati "Zdravo Kraljice, Majko milosrdja, živote, slasti, ufanje naše". Tada veliki i šaroliki prozor, na dnu duge ladje, koji se u mraku nije vidio, počinje svjetlucati se pod slabim svijetlom. U času kada ti sveti muževi, nadahnuti ljepotom Spasiteljeve Majke, zaore još jačom i zanosnijom pjesmom njihova dana, raspoznaje se Djevičino lice. Svijetlo se tada širi po prozoru i malo po malo raspoznaje se jasna i lijepa Sveta Majka s Djetetom u krilu. Njegova prisutnost povećava njihovu potrebu zagovaranja, dok u kapeli odjekuju riječi: "K Tebi vapijemo prognani sinovi Evini. K Tebi uzdišemo tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini". Već je cijeli prozor rasvijetljen i vide se svi sveci trapistićkog reda, okupljeni oko Majke Božje i Njena Božanskog Sina.

Osjećajući se jedno s ovom velikom obitelji, njihova se pjesma nastavlja: "Svrni dakle, odvjetnice naša, one svoje milostive oči na nas, te nam poslije ovoga progona pokaži Isusa, blagoslovljeni plod utrobe Tvoje".

Nitko ne pjeva kao ovi Trapisti, dok pjevaju noćni himan Gospodinu i Majci Božjoj. Tu ima preko 2oo zaljubljenih muževa, svi zaljubljeni u jednu Ženu. Bez sjene ljubomore, iskrenim zanosom, mole jednu jedinu uslugu: da ih Ona "sa zvjezdanim odsjevom svojih očiju" izruči Srcu Svoga Božanskoga Sina.

Kao što je Ivan Krstitelj zaigrao u krilu svoje majke na pogled Božje Majke, tako su i ovi redovnici, zatvoreni u tamnoj utrobi razmatranja, izvan sebe od radosti kao toliki

Ivani u prisustvu Djevice, i, riječima jednoga od njih, primaju Krista u svojim noćima uz strijele prosvjetljenja, bijele kao munja".

Zamolio sam, da bi svi Trapisti prikazali večeras svoju "Zdravo Kraljice" za vas i za svjetski mir preko svjetske kruničarske vojne i obećali su, da će to učiniti u 7 sati večeras.

Želio bih, da ih možete čuti! Ali će ih za vašu ljubav, slušati Bezgrešno Srce Marijino i Presveto Srce Isusovo!

U Kristovoj ljubavi!

Ž E N A   D O B R O T E

Želio bih malom analogijom osvijetliti veliku istinu.

Sjećate li se kad nam je majka spremala tortu i govorila nam, da ne diramo lisnato tijesto?

Znala je dobro, da bi nam to moglo škoditi, pa nam je u svom iskustvu htjela prištedjeti neugodnu trbobolju. Mi smo tada možda mislili, da nas ne želi udovoljiti ili da dijelovi one torte nisu dobri.

Ovo je, u minijaturi ono, što se dogodilo na početku svijeta, a to je još u praksi ono što se ponavlja, uz male razlike, u skrovitosti svake duše, koja prolazi ovim svijetom.

Bog hoće, da budemo dobri i da činimo dobro. On ne želi nedosljednost, koja miješa dobro i zlo, koja priljubljuje srce uz nesavršene stvari ovdje dolje i živi tražeći kompromis izmedju neba i zemlje, izmedju Boga i njegovih neprijatelja. Lisnato tijesto još nije torta. Iako nas Bog hoće odijeljene, ako nam zabranjuje zlo, ne želi uništiti slobodu, koju nam je dao, nego nas hoće usrećiti, kako nam je obećao.

Govorili smo o trbobolji. Radilo se o dječaku.

Kod odraslih bismo radije govorili o kompleksima, t.j. o kontrastu izmedju onoga, što jesmo i onoga, što bismo morali biti.

Kompleks se često svodi na pretjeranu napetost izmedju naših želja i onih Božjih.

Britva je za rezanje, ne za klesanje mramora. Ako njome režete kamenje, ona će škripiti.

Mi smo stvoreni za Boga, za Život, za Ljubav i Istinu. Kada ne živimo za Boga, naša se savjest buni i počinju za nas krize, koje izbijaju u neuroze i strašne psihoze.

Ako hoćete, možete nacrtati grafikon, koji će prikazivati jedan kompleks.

Povucite na papiru vertikalnu liniju. Ova linija predstavlja Volju Božju. Popunite grafikon poprečnom crtom, koja je simbol ljudske volje. Rezultat će biti križ. Psihologija ga naziva kompleksom.

Teološki ga definiramo idejom križa: ljudska se volja opire Božjoj! Zato se ljudi, koji su htjeli zanijekati narav, koju im je Bog dao, nalaze zapleteni u čvoru križeva i razočaranja.

Čovjek bez Boga nije kolač bez badema, nego je torta bez brašna. Manjkaju mu ulošci sreće. Osjeća pustu prazninu, prazninu bez Boga; pritište ga teški teret, pun grižnje savjesti, teret prošlosti, koji pada na srce kao neka crna sjena.

Uskratite li vašim plućima kisik, vaše će se lice zažariti, jer nemate zraka. Oduzmete li vašem srcu ljubav prema Bogu, uskraćujete mu život.

Takav mora izgledati pakao, samo s tom razlikom: vječnost.

Lijek ovim bolima, ovim razočaranjima jest još onaj, koji može pomoći dječaku, koji je pojeo lisnato tijesto: majka. Ona ne napušta svoju djecu ni onda, kada su sebi svojevoljno naškodila. Tko još ima majku ne može pasti u očaj, Ona će uvijek imati dobru riječ, kadru da ublaži srdžbe ljudi.

Zazivajte dakle Mariju vi, žene, koje niste htjele izbjeći teškim posljedicama grijeha, već ih okajavate vašim trpljenjem. I vi takodjer majke, koje imate sinove u vojsci, zazivajte Mariju. I Njezin je Sin bio pozvan, da se bori protiv sila zla; Ona Ga je ispratila na bojno polje, i zadobila je ranu u srce. Majke vojnika, koje ste dale domovini jednoga sina, znajte, da je i Ona učinila kao vi. Molite je, da bi vam prištedila boli gubitka sina.

Majke, koje osjećate kako vam srce steže duboka, neopisiva bol, jer su se vaša djeca rodila s manom, koja se možda ne da izliječiti: s tijelom nepokretnim, slabe pameti, nesposobna da govore, da vas razumiju; vi, koje osjećate svakoga dana sve bliže neumoljiva krila smrti,

kako se stišću nad vama i nad vašom djecom, povjerite vaše muke Njoj, recite Joj da vas posluša Ona, koja je živjela u tjeskobnom očekivanju ovoga istoga mora prepuna boli. Ona znade, što znači imati sina - križ, koji pritište na srce svakog dana. Onoga dana, kad je Njezin Isus došao na svijet, Mudraci s Istoka Mu poklanjaju miru, simbol smrti. Kad je imao samih 40 dana, starac Šimun najavljujući kako će On biti znak suprotnosti, prorokuje razapinjanje, a Mariji proriče udarac koplja, kojie će kroz Srce Njezinoga Sina, probosti i Njezinu Majčinsku dušu. Neka vam Ona, koja pozna vašu bol, pomogne prihvatiti Volju Božju, sakrivenu u vašem križu, da tako zaslužite nebo.

---...---

Dozvolite zatim, da Mariju zamolim neka bi svi narodi uskoro upoznali Njezinoga Isusa. Već je umjetnost uredjenika slika kao da se rodila medju njima, kao jednu od njih. I to s pravom. Kao što na stijenama Chartra i Lourdesa sja - francuski; pokazuje se portugalski na fatimskom grmu; svojim licem Dobrote, crna kao noć, narodima Afrike; svijetla i sjajna kao slava istočnog sunca narodima Japana; mijenjajući svoju ljepotu bez svršetka u skladu s ukusom svakog naroda, kao lijepa gospodja, koja mijenjajući haljinu, ne mijenja svoju dražesnu ljepotu.

---...---

Pripovijeda se, da je jednom Isus, prolazeći rajem, opazio neke duše, za koje Mu se činilo, da su ušle u raj previše jeftino. Htio je tada govoriti sa sv. Petrom. I bio je dosta oštar: "Povjerio sam ti ključeve raja, zato da

upotrebljavaš glavu i stvari razborito prosudjuješ. Reci mi, kako su ove duše mogle ući u moje kraljevstvo?" Petar, nešto uvrijedjen, odgovori: "Ne smiješ zato kriviti mene, Gospodine! Dok ja zatvorim vrata, tvoja Majka otvori prozor."

Čini se, da je ovo i misao Bernarda Shawa.

Pisac i pjesnik W. Titterton rekao nam je, da je Shaw veoma volio jednu redovnicu, koja se svakog dana molila za njegovo obraćenje.

Jednog je dana nastojao, da joj povjeri svoje teškoće vjerovanja u Božanstvo Kristovo. Prije rastanka ipak, postavivši joj povjerljivo ruku na rame, doda: "Mislim ipak, da će me na koncu Vaša Majka vidjeti, gdje dolazim kući."

Za nju ćemo uvijek biti neshvaćeni mališani, koji će kasnije učiniti bolje.

Majčino srce više misli na dijete koje je palo, koje je bolesno.

Otac uvrijedjen, više gleda na grijeh, majka na osobu.

Marija bdije dakla nad nama, slabom i nejakom djecom, kao što je bdjela nad svojim Isusom; i, kao Majka Suca, može za nas šapnuti riječ dobrote i oproštenja.

---...---

Grijeh i otkupljenje nalaze u Njoj moguću harmoniju nade. Ona nam ne može dakako oprostiti, ali može zagovarati za nas te složiti Pravdu i Milosrdje Božje svojom majčinskom molitvom. Bez milosrdja, pravda bi bila prekru-

ta; a kad ne bi bilo pravde milosrdje bi pred grijehom bilo ravnodušno.

Ima slatka nijansa u majčinom opraštanju; ne ostavlja zbunjena onoga, komu je oprostila.

Pravda može učiniti da opipamo našu krivicu; milosrdje napunja srce žalošću, što nismo voljeli Onoga, koji nas je ljubio. Zato možda zločinac, koga je pravda kaznila, pada ponovo u isti zločin; ali sin, spašen majčinim suzama, obećaje u svom srcu, da će biti bolji.

Postoji i druga tajna moć u majčinom srcu: moć skrajnjeg umanjivanja pogrešaka svoje djece.

Bludnici ne mogu podnositi čiste duše, ali čisti razumiju one, koji se uvalili u blatu; zato dobar ispovjednik osjeća kako mu srce gori ljubavlju prema jadnom griješniku, i nastoji umanjiti težinu krivnje. Zato Gospodin ne muči savjesti, nego ih oslobadja grijeha.

Natanael Hawthorne je rekao: "Uvijek sam zavidio katolicima na onoj slatkoj i svetoj Djevici i Majci, koja sja izmedju njih i Božanstva. Ona ne propušta od Božanstva ono, što bi za naše smrtne oči bilo previše jako, a dozvoljava da se u ljudska srca slijeva Ljubav Božja, koja je blagošću ove Žene postala shvatljivijom i ljudskijom."

Za sv.Efrema, Ona je zaštitnica svih onih, koji su se uputili prema propasti.

Dozvolite, da vam opišem koju od ovih ranjenih i razočaranih duša, koje se mogu spasiti po Mariji i Nju zazivati.

Ima u životu boli svojstvenih ženi, koje

muškarac ne shvaća. Možda su zato morali biti, kao kod prvog grijeha, Adam i Eva, tako i u otkupljenju, novi Adam i nova Eva.

Adam, Eva, stablo.
Krist, Marija, Križ.

Krist je umno pretrpio sve boli čovječanstva, ali tjeskobe i strave, koje može doživjeti samo žena, pretrpjela je Marija zajedno s Njime.

Postoji teška bol, koju samo žensko srce može osjetiti; sramota neudate majke.

Marija je bila zaručena s Josipom; ali dok mu andjeo nije javio, da je ona začela po Duhu Svetomu, a ne po čovjeku, morala je dijeliti muku, koja razdire dušu njezinih sestara, koje u svom krilu nose plod jednoga grijeha.

Možda je nesvijesno Shaw istaknuo u svom zaključku uzvišenu istinu. Oni, koji još nisu spremni primiti Krista kao posrednika izmedju Boga i čovjeka, koji su bliži očajanju, doći će k vjeri preko Marije, koja će postati posrednicom izmedju ovih nesretnih duša i Krista, Žena nade za one, koji su tako blizu očaja.

Marcel Proust, u mladenačkoj dobi, jednoga je dana ispripovijedio svojoj majci sva svoja sramotna djela. Majka nije mogla shvatiti sve što joj je onaj sin pripovijedao, ali s nekom slatkom zapanjivom dobrotom olakšala mu je teret odgovornosti, tako da je Marcel Proust mogao preko dobrote svoje majke razumjeti unutarnji smisao koji uključuje naslov, koji je dan Mariji.

Ali kako će se moći ona poistovjetiti s bolima onih, koji još nisu stigli Kristu?

Kako će moći osjetiti u sebi krvarenje

otvorenih rana u srcima grešnika?

Ona je kao bijeli ljiljan nad blatnom močvarom: bezgrešna je, ali shvaća iskustva palih. Grijeh nas dijeli od Boga. Ali i Marija je bila izgubila svoga Isusa, svoga Boga. Ne moralno, nego fizički, kroz čitava tri dana. Njezin je Sin imao tek 12 godina. Kolika pitanja, traganja i molitve, da Ga pronadje. Ona nije sagriješila, ali je u sebi osjetila posljedice grijeha, očajnu prazninu, koja steže srce svakog grešnika, koji je izgubio Boga.

Vi, koji ste sagriješili, sjetite se, da će vas Ona potražiti, i, kad vas nadje, prišapnut će vam blago: "Sinko moj, žalosni smo te tražili."

Ona vas razumije. Ona vas može povesti Svome Sinu.

Nije zapisano u Evandjelju, ali sam uvijek mislio, da je Juda, prije nego li je izdao Isusa, i poslije, kada je uzeo konopac i otišao te se objesi, izbjegao susret s Majkom. Nitko u povijesti ne bi bio od Nje postigao srdačnije oproštenje.

Ako je Juda danas u paklu, to je zato, što je namjerno okrenuo ledja Mariji. Ako nije tamo, to je zato, jer je u onom času, kada je sa svog brežuljka pogledao na Kalvariju, opazio Mariju s Njezinim Sinom, i umro s ovom molitvom na usnama: "Utočište grešnika, moli za mene".

Nikada ne očajavajte.

Molite Krunicu i ne zaboravite, da je posljednje Gospodinovo djelo na zemlji bilo, da nam je ostavio svoju Majku za našu Majku.

Evo tvoje Majke!

Zar da je vi ne primite?

Isus vam Ju je ponudio.

Sinu treba Majka.

Majka ne može zaboraviti svoje dijete. Sve osamljene i nesretne duše htio bih utješiti s jednom uspomenom: dijete, koje prima više poljubaca od majke, to je ono koje češće pada.

Može biti, da ima Ona koji poljubac i za vas.

U Kristovoj ljubavi!

Ž E N A B E Z G R I J E H A

Svako ljudsko biće nosi u svom srcu sunčanu reprodukciju ljubljene osobe. Ne postoji ljubav na prvi pogled; ljubav je ispunjenje jedne želje, ostvarenje jednog sna.

Mi u sebi nosimo ideal, koji smo stvorili vlastitim mišljenjem, navikama, iskustvima i našim željama. Kako bismo inače, na prvi pogled, mogli razlikovati osobe i stvari, koje nam se svidjaju? Još prije nego smo sreli izvjesne osobe, stvorili smo pojam i lik onoga, što nam se svidja i što nam se ne svidja; nekoje od ovih su vjerne kopije našeg uzora, a druge nisu.

Kako se dakle dogadja, da, kad slušamo prvi puta neki muzički komad ili nam se svidja ili ne? Mi ga sudimo na temelju muzike, koju već imamo u srcu. Nemirni umovi, koji se ne

znaju dulje zadržati na istoj misli i nemaju kontinuirane ideale, vole muziku koja uzbudjuje, i ludjačku muziku, koja ih rastresa. Mirni duhovi,naprotiv vole mirnu muziku.

Srce ima svoju tajnu melodiju. Kad tu melodiju prvi puta čuje, uskliknes "Evo je!"

Tako je s ljubavlju.

U ljudskom srcu prebiva maleni nevidljivi graditelj, koji radi u nutrini. I uzimajući za uzor osobe koje vidi, knjige koje čita,svoje nade i snove u javi, crta skicu idealne ljubavi, u žarkoj i strasnoj čežnji, da bi jednog dana njegove oči mogle vidjeti taj ideal i njegova ga se ruka dotaći.

Život postaje ljepši u dan, kada vidimo ostvaren naš san i ljubljena osoba ukaže nam se kao utjelovljenje svega, što ljubimo. Simpatija se radja iznenada, ali u stvari ona je postojala u nama davno prije.

I Bog nosi u sebi uzor svega, što u svemiru ljubi.

Kao što graditelj ima u pameti plan kuće, prije nego li je sagradi, tako ima u svome umu Bog prvotnu ideju svakog cvijeta, svake ptice, svakog stabla i svake proljetne melodije.

Prvi potez kista na platnu ili udarac dlijeta u mramor ne mogu postojati, da im nije prethodila neka velika ideja.

Svaki atom i svaki cvijet su samo ostvarenje i konkretizacija ideje, koja je od vijeka u Božjem umu.

Svi stvorovi niži od čovjeka točno odgovaraju onom uzoru, koji Bog ima o njima.

Stablo je uistinu stablo zato, što odgovara ideji, koju ima Bog o stablu. Ruža je ruža zato, što je ona ideja, koju ima Bog o ruži, sastavljena iz kemijskih tvari i životnih boja.

S ljudima medjutim nije tako. Bog mora imati o nama dvije slike: kakvi jesmo i kakvi bismo morali biti. On posjeduje uzor i ostvarenje, plan i zgradu; partituru muzikalnog djela i način izvodjenja.

Bog mora imati o nama te dvije slike,jer u svakome od nas postoji nezadovoljavajući razmjer izmedju originalnog plana i načina, na koji smo taj plan osobno ostvarili.

Slika je tamna, otisak je blijed; naši slobodni čini ne odgovaraju zakonima našega bića; ne ispunjujemo ono što Bog želi, da budemo.

Premda ima o nama Bog dvije predodžbe, ipak postoji medju svim ljudskim bićima jedna osoba, o kojoj ima On samo jednu sliku i u kojoj vlada savršeni sklad izmedju onoga, što je On želio da bude i onoga, što doista jest: to je Njegova Sveta Majka.

Mnogi su od nas znak "manje", ukoliko nismo potpuno odgovorili željama, koje je Otac položio u nas; Marija je naprotiv znak "jednakosti". One je, u kosti i mesu, ideal, koji je Bog imao o Njoj. Uzor i njegovo ostvarenje su savršeni. Ona je sve, što je bilo predvidjeno, zamišljeno i snivano. Melodija Njezinoga života jest savršeno izvodjenje originalne partiture.

Zato je kroz stoljeća kršćanska liturgija na Nju primjenila riječi iz knjige Poslo-

vica. Ona je ostvarenje svega, što je Bog htio da mi budemo; Ona o sebi govori kao o sunčanoj reprodukciji ideje, koja postoji u Božjem razumu, koju je On ljubio još prije nego je postala stvorom.

Kaže se za Nju, da je bila uz Gospodina ne samo prije stvaranja, nego i u času stvaranja.

Postojala je u Božjem umu, kao vječna misao, prije nego je postojala ijedna majka. Ona je Majka majki.

"Gospodin me je imao u početku svojih puteva, prije nego je išta učinio na početku. Bila sam odredjena od vijeka i od davnina prije nego je postala zemlja. Još nije bilo bezdana, a ja sam već bila začeta, izvori voda još nisu provalili, niti su postojali golemi skupovi gora: rodila sam se prije bregova. Još nije bio učinio ni zemlje ni rijeka ni zemaljskih stožera. Bila sam tu, kad je pripravljao nebo, kad je stalnim zakonom i medjom ogradjivao bezdane, kad je gore učvršćivao uzduh i premjerao vodene izvore, kad je okolo udario granice moru, postavljao zakone vodama, da ne bi prelazile svojih medja. kad je postavljao temelje zemlje. Bila sam s njim i upravljala sam svim stvarima i veselila sam se sve dane i sve vrijeme igrala sam se pred njim, igrala sam se na zemaljskoj kugli, jer je moj užitak boraviti sa sinovima ljudskim. Zato me, djeco, poslušajte: Blago onima, koji idu mojim putevima! Slušajte moju nauku i budite mudri i nemojte je odbaciti. Blago čovjeku, koji me sluša i koji uvijek bdije uz moja vrata i čuva ulaze u moju kuću. Tko nadje mene, naći će život i primit će spas od Gospodina!" (Posl. 8, 22-35).

Bog nije na Nju mislio samo u vječnosti, nego i na početku vremena. Kad je ljudski rod pao krivnjom jedne žene, Bog je sotoni ovako rekao: "Neprijateljstvo ću postaviti izmedju tebe i Žene, izmedju tvoga i njenog potomstva. Ona će ti satrti glavu, a ti ćeš vrebati na njezinu petu". (Gen. 3,15).

Bog je namjeravao reći, da, ako je čovjek pao krivnjom jedne žene, po ženi će se i spasiti.

Zlo će se proširiti, pod mističnim ruhom osnovat će sotonsko kraljevstvo, ali će i žena dati svoj porod: Našega Gospodina, Sina Božjega, Spasitelja svijeta.

Kad je Bog odlučio da postane čovjekom, morao je izabrati vrijeme svojeg dolaska na Zemlju, gdje će se roditi, grad, u kojemu će rasti, narod i pleme, s kojim će živjeti, socijalne i ekonomske sisteme, koji će ga okruživati, jezik, kojim će govoriti i psihološke suprotnosti s kojima je doći u doticaj kao Gospodar povijesti i Spasitelj svijeta.

Svi su ovi problemi bili ovisni o jednom jedinom faktoru: o ženi, koja je imala postati Njegovom Majkom.

Izabrati majku značilo je izabrati socijalni položaj, jezik, grad, okolinu i odlučni čas u sudbini.

Njegova Majka nije bila kao naša, koju smo prihvatili odredjenu nam od povijesti i koju ne možemo mijenjati; On se rodio od Majke, koju je sebi izabrao prije rodjenja. Ovo je jedini primjer u povijesti, da je Sin sebi odabrao vlastitu majku, a Majka svoga Sina. To je ono što označuju riječi Vjerovanja: "Rodjen od Marije Djevice."

Ona je od Boga pozvana kao i Aron; i naš se Gospodin rodio ne samo od Njezine utrobe, već i od Njezine želje da Ga začne.

Ne smijemo se čuditi, što se o Njoj govori kao o misli, koja je prošla kroz Božji um još prije nego li je svijet stvoren.

Kad je Whistler naslikao portret svoje majke, nije li pred očima imao njezin lik prije nego je odredio boje na svojoj paleti?

Da vam je bilo dano živjeti prije vaše majke, ne u slici, nego stvarno, ne biste li je bili stvorili najsavršenijom ženom ovoga svijeta? Jednim tako lijepim stvorom, kome bi slatko zavidjale sve druge žene? Jednim stvorom tako ljubežljivim, da bi sve ostale majke željele nasljedovati njezine kreposti?

Zašto onda misliti da je Bog drukčije postupio?

Kad su mu čestitali na portretu majke, Whistler je odgovorio: "Znate kako je: nastoji se učiniti svoju majčicu što se bolje može."

Vjerujem, da je i Bog, kad je postao čovjekom, htio učiniti Svoju Majku što je mogao boljom, i učinio Ju je savršenom.

Bog ne radi nikad bez najpažljivijeg promišljanja.

Dva Božja remek-djela jesu: stvaranje čovjeka, i drugo: stvaranje i otkupljenje.

Stvaranje je bilo za ljude, koji još nisu bili pali u istočni grijeh, a Mistično Tijelo Kristovo za ljude grešnike.

Prije stvaranja čovjeka, Bog je stvorio vrt naslade, i to tako lijepi, kao što samo

Bog može učiniti; u onom se raju stvaranja slavilo prvo vjenčanje muža i žene.

Kada je čovjek odbacio Božje darove, popuštajući svojoj najnižoj naravi i kad se pobunio protiv neba, Bog je odlučio stvoriti čovjeka po drugi puta, t.j. otkupiti ga; ali prije nego li je to učinio, On je stvorio drugi vrt.

Ovaj novi vrt ne će više biti zemaljski, nego tjelesni. To će biti vrt, na vratima kojega ne će biti nikad ispisana riječ "grijeh". Vrt, u kojemu korov pobune ne će nikada narasti, da uguši cvijeće milosti. Vrt, iz kojega će proteći četiri rijeke otkupljenja, vode kojih će se razliti na četiri strane svijeta. Vrt tako čist, da se Bog Otac ne će ustručavati u njega poslati vlastitog Sina, da tamo živi. I ovaj "začarani vrt", čiji će vrtlar biti novi Adam, bijaše naša Blažena Majka.

Kao što je Eden bio Raj stvaranja, tako će Marija biti raj utjelovljenja i u Njoj će se, kao u vrtu, slaviti prvo vjenčanje Boga i čovjeka.

Što se više približavamo vatri, to je toplina jača; što se više približavamo Bogu, to veća je čistoća. Ali kako nitko nije bio bliži Bogu od Žene, po kojoj je sebi otvorio put do ove zemlje, tako nema nitko čišći od Nje.

Ovu ćemo čistoću zvati Bezgrešno Začeće. Riječ: "Immaculata" ne znači rodjenje Djevice, nego dolazi od dviju latinskih riječi, koje znače "bez ljage". "Začeće" znači, da je u istom času, kada se naša blažena Majka začela u krilu sv.Ane, pomoću zasluga otkupljenja Njezinoga Sina, bila oslobodjena ljage istočnog

grijeha.

Nikada nisam razumio zašto u ovim našim vremenima, čovjek još nalazi neke prigovore Bezgr.Začeću, pogotovo kad bi, kao moderni poganin, htio da je i on rodjen bez grijeha. Da ne postoji istočni grijeh, svaki bi se od nas rodio bez grijeha.

Zašto je dakle čovjek tako tvrd, da prizna Mariji ono, što pridaje samomu sebi?

Ipak, uza sve Bezgrešno Začeće i Marija je morala biti očišćena od grijeha.

I ona!

Marija je prvi slučaj otkupljenja, ukoliko je bila poštedjena od grijeha u samom času začeća, a mi smo takodjer, ali u manjoj mjeri i poslije rodjenja. Ovu je povlasticu dobila ne samo zbog sebe, nego po Božjoj ljubavi.

Pretpostavimo, da Bog u ponovnom stvaranju čovjeka, ne bi bio jednako stvorio i novu ženu - Novu Evu. Koje li nesreće?

Kršćanstvu bi se predbacivalo, da je to religija samih muškaraca.

Žena bi bila trebala tražiti za sebe religiju samih žena.

Podmetnulo bi se, da je žena bila uvijek rob muža, i da je to Bog potvrdio, da nije stvorio Novu Evu, kao što je učinio za Adama.

Bezgrešno Začeće Marijino je najveći udio kršćanstva u dijelu povjerenom ženama u Otkupljenju.

I to nas vodi k početku.

Rekli smo, da svaki od nas nosi u duši sun-

čanu reprodukciju idealne ljubavi. Svaki čovjek, koji traži svoju ženu, svaka žena, koja želi, da joj muškarci udvaraju, svaka prijateljska veza u svijetu, strastveno traži ljubav, koja nije samo "njezina" ili "njegova" ljubav, nego nešto, što oboje nadilazi i koju zovu "naša ljubav".

Svaki je od nas zaljubljen idealnom ljubavi, ljubavlju, koja toliko nadilazi našu fizičku narav, da je potpuno zaboravljamo.

Svi mi volimo neke stvari više od drugih, koje takodjer volimo. Kada val prodje, ljubavi nestaje. Da s pjesnikom kažemo: "Ljubio bih te tako žarko, draga, da čast ne ljubim još i više."

Kao što je za disanje potreban zrak, tako je za ljubav potrebna atmosfera, koje bit sačinjavaju Isus i Marija.

Idealna ljubav, za koju znamo da postoji, ona ljubav, kojoj se obraćamo, kada nam ponestane tjelesne ljubavi, jest onaj isti ideal, koji Bog od vijeka nosi u svom srcu - Žena, koju On zove "Sveta Majka" - Ona jest ljubav, koju svaki čovjek ljubi, kad ljubi ženu bilo da to zna ili nezna.

Ona je takva, kakva bi željela biti svaka žena, kad se gleda u zrcalo života. Ona je žena, koju bi svaki čovjek htio vjenčati. Ona je ideal, koji se krije u pobuni svake žene, kada muž postaje prvi puta nasrtljiv.

Ona je tajna želja svake žene, da bude čašćena i zaštićena.

Čovjek, da upozna ženu kad je ima, morao ju je prije posjedovati u snu.

Žena, da bude ljubljena od čovjeka kome

pripada, mora prije željeti, da bude od njega ljubljena idealno.

Marija je ideal i ljubav slike onoga, što je moguće; Ona je ideal ljubavi, koji je Bog ljubio prije stvaranja svijeta; Ona je Bezgrešna Djevica, Majka Božja.

Dozvolite dakle, da s vama kažem: "Ona je, koju ljubim."

U ljubavi Kristovoj!

Ž E N A   O T K U P L J E N J A

Svima se svidja govoriti o vjenčanju. Ako ljudsko srce ne nalazi u sebi dosta ljubavi, ide da je potraži kod zaljubljenih. Najpoznatije vjenčanje u povijesti bijaše ono u Kani. To je jedina okolnost u Sv.Pismu, gdje se Marija, Majka Isusova, spominje prije Njega. Lijepo je i utješno, što je Gospodin, došavši, da nas uči žrtvi i potiče, da svakog dana nosimo svoj križ, počeo svoje javno djelovanje prisustvovanjem svadbi.

Ponekad su ove istočnjačke svadbene svečanosti trajale po 7 dana; ali ako se radilo o siromasima, mogle su trajati samo dva dana. Ne znam, kojoj kategoriji je pripadala ova svadba: sigurno je, da im je iznenada ponestalo vina. Kana je vinogradarsko mjesto te je vrlo vjerojatno, da je gostoprimac spremio dovoljnu zalihu vina. Pomanjkanje vina treba vjerojatno pripisati činjenici što Isus nije sam primio poziv , nego je sa sobom doveo i

svoje učenike, "prve muktaše" kršćanske povijesti. Ova je činjenica teško pritisla zalihu vina. Gospodin i njegovi bili su na putu od tri dana, a prevalili su skoro 145 km. Zato nije čudo, što nije dostajalo vina i hrane za tako gladne i žedne ljude.

Najčudnije jest, što je pomanjkanje vina prva opazila Marija, a ne vinotoče, koji su spremali i miješali vino. Ona opazi naše potrebe prije nas. Svom Božanskom Sinu upućuje najjednostavniju prošnju: "Nemaju više vina". U tim riječima nije sadržana samo svijest o Sinovljevoj moći, nego je takodjer uključena i želja, da se doskoči neugodnoj neprilici. Smatram, da je Bl.Djevica i prije prisustvovala nekim Gospodinovim čudesima, premda ih javno još nije činio. Da nije bila svijesna, da je On Sin Boga Svemogućega, ne bi bila mogla od Njega tražiti čudo. Neka od najvećih čudesa u svijetu pripadaju utjecaju Majke, jer "ona, koja njiše koljevku, upravlja svijetom."

Gospodinov je odgovor bio: "Što se to mene i tebe tiče, ženo! Moj čas još nije došao". Izraz, koji uzima uvijek, kad govori o svojoj Muci i Smrti: na pr. one noći, kada je Juda prelazio Cedron, da poljupcem rani Njegove usne, Gospodin će reći: "Ovo je vaš čas i moć tame". Nekoliko sati prije, kod Zadnje njihove Večere na zemlji proričući svoju smrt reče: "Čas je došao... Oče, proslavi mene uz Sebe slavom, koju sam imao kod Tebe prije postanka svijeta." Još prije, kad je Njegov život bio u opasnosti od kamenovanja, Evandjelje primjećuje: "Njegov čas još nije bio došao." Gospodin hoće objaviti, da, po Volji Očevoj, Njegov čas još nije došao, jer je, u Marijinu pitanju, uključena molba da ga ubrza. Sv.Pi-

smo donosi: "Tako je u Kani Galilejskoj učinio Isus prvo od svojih čudesa i objavio je svoju slavu i Njegovi učenici vjerovaše u Njega."

S našim izrazima Gospodin ovo govori Svojoj Majci: "Draga Majko, znadeš li, da tražiš od mene da se pred svijetom pokažem kao Sin Božji, koji je postao čovjekom, i da dokažem, djelima i čudesima, svoje Božanstvo, da ga objavim pred ljudima. U času kad ovo učinim, počet ću se penjati kraljevskim putem Križa. Svijet ne će savršene Dobrote, nego samo osrednjost. Moj čas još nije došao. Ali zaista želiš, da ga uskorim? Je li tvoja volja da krenem prema Kalvariji? Odbačen od ljudi? Znaš li da bi se tvoj odnos prema meni promjenio? Sada si Ti moja Majka. Naš te gradić poznaje kao Majku Isusovu. Pokažem li se pak kao Spasitelj i započnem li djelo Otkupljenja, i tvoja će se uloga promijeniti. Što će pogoditi mene pogodit će i tebe. Kad jednom počnem spašavati čovječanstvo, ti više ne ćeš biti samo moja Majka, nego i Majka svih otkupljenih. Kada Ja, Glava čovječanstva, spasim tijelo, Ti, Majka Glave, postat ćeš Majkom Moga Tijela, Crkve.

Postat ćeš sveopćom Majkom, Novom Evom, kao što sam ja Novi Adam. Nazivam Te Ženom, da Ti predam naslov sveopće Majke i označim Tvoju ulogu u Otkupljenju. Na Tebe sam mislio, kada sam djavlu proricao, da ću neprijateljstvo postaviti izmedju njega i Žene, izmedju roda njegova i ploda Tvoga: Mene Tvoga Sina. U ovom Ti času dajem plemeniti naslov "Žena"; dat ću ti ga ponovno u mojem času, kada budem podignut na Križ kao ranjeni orao. Jedno smo u djelu spasenja. Što je tvoje, moje je. Od sada dalje ne ćemo biti samo

Isus i Marija, nego novi Adam i Nova Eva. Dajemo novi život čovječanstvu mijenjajući vodu grijeha u vino života. Majko, znajući sve to, hoćeš li me još poticati k mojem Križu, da se uputim prema Kalvariji."

On je jasno protumačio, da svijet ne će trpjeti Njegovo Božanstvo i kad se jednom voda pretvori u vino, i vino će se opet pretvoriti u krv. Koji će biti Majčin odgovor? Hoće li gurnuti Sina u otkupiteljsku smrt? Njezin je odgovor potpuno sudjelovanje u Križu. - Ona progovara zadnji puta u Sv.Pismu: okrenuta vinotočama, kaže: "Štogod vam rekne, učinite!" - Divna li oproštaja! Marija nas poziva, da vršimo volju Sina, koji je rekao, da je došao na svijet da ispuni volju Očevu. Tako su se evo posude napunile, i donijele su se pred Gospodina i, kako divno kaže Richard Crashaw: "Nesvijesna voda, ugledavši svoga Boga zarumenila se."

Zaustavimo se ovdje radi dviju duhovnih pouka; prva se može svesti na: "Pomozi si i nebo će ti pomoći." Isus je mogao izvući vino iz ništa, kao što je iz ništa i svijet stvorio, ali je zatražio od sluga, da napune posude vodom i da ih donesu pred Njega. Ne smijemo očekivati od Gospodina, da nas promjeni, ako Mu ne damo stvar, koju će promijeniti. Uzaludno je da se ograničimo na vapaj: "Gospodine, pomozi mi svladati moje zle sklonosti, učini me trijeznijim, čistim i poštenim." Ove molitve ne koriste ništa, ako im ne dodamo osobnog nastojanja. Ne smije pasivno očekivati očitovanje Božje moći. Najprije mora postojati odredjeni čin naše slobode, i ako ono što darujemo Gospodinu nije drugo doli bezdušna, nečista voda našega svagdašnjega života.

Još prije nego li se sami sjetimo svojih potreba, već Majka Božja zagovara za ono što nam treba: evo druge pouke iz Kane. Niti je vinotoča, niti su uzvanici znali, da je ponestalo vina i nisu mogli zatražiti drugoga. Ako ne znamo što treba našoj duši, kako možemo moliti za naše potrebe? Mnogi od nas ne bi došli Gospodinu, da netko drugi ne pozna bolje od nas naše potrebe i ne traži od Gospodina pomoći. Evo Marijine uloge u Kani; Marijine uloge i danas!

U potrebama, Marija postaje naš tumač, kao što je majka tumač svome bolesnom djetetu. Dijete zna plakati, ali se ne zna izraziti. Možda ga koja igla bode, ili muči glad ili bolest. Tada ga majka zamijeni, jer samo ne zna, ili ne će da zna, što je dobro. Kao što majka poznaje potrebe svoga djeteta bolje od njega, tako i Majka Božja shvaća i pozna naše suze i brige bolje od nas. Kao što dijete treba liječnika, tako i Marija znade, da nama treba Njezin Sin. Kao što je Gospodin posrednik izmedju nas i Nebeskog Oca, tako je Marija posrednica izmedju nas i Isusa. Ona napunja naše prazno posudje, daje nam napitak života i spašava naše radosti.

Marija nije naše otkupljenje: ne budimo apsurdni. Kao što majka nije liječnik, tako ni Marija nije Otkupitelj, ali kao što mnogi od nas dugujemo očuvanje fizičkoga života zemaljskoj maci, tako dugujemo očuvanje svoga duhovnoga života Majci sviju majki, Majci Božjoj.

Tri godine poslije svadbe u Kani sve se to ostvarilo. Došao je čas: vino se pretvorilo u krv. Isus je činio čudesa i ljudi su ga raspeli.

Gospodin gleda sa Križa dvije osobe najmilije Mu na ovom svijetu: Ivana i svoju Svetu Majku. Ponovno se vraća na temu iz Kane i obraća se Njoj, u drugom Navještenju istim naslovom, koji Joj je bio dao na svadbi: "Žena".

Pokretom svojih očiju punih prašine i svoje glave trnjem okrunjene, blago pogleda Onu, koja Ga je svijesno gurnula na Križ, i koja sada stoji uspravno ispod njega, te Joj kaže: "Ovo je tvoj sin." Zatim se okrene Ivanu i, ne zovući ga imenom, jer ne govori samo Zebedejevu sinu, nego svima nama, reče: "Ovo je tvoja Majka."

Poslije toliko godina evo odgovora Evandjelja na tajnovite riječi Utjelovljenja: "..... rodi svoga Prvorodjenca." Nije li to možda trebalo značiti, da je Marija trebala imati i druge djece? Sigurno, ali ne po tijelu. Drugu je djecu trebala dobiti po duhu: Ivan je Njezino drugo dijete, Petar, Andrija, Jakov, treće, četvrto, peto i - tako sve do nas, milijuntna od milijuntne djece.

U Betlehemskoj radosti rodila je svoga Prvorodjenca Isusa. U bolima pod Križem rodit će svoga drugorodjenca i sve nas, ne slikovito ili metaforički, nego u porodjajnim bolima.

Kao što majka ne može zaboraviti djecu svoga krila, tako ni Ona ne može zaboraviti djecu rodjenu u takvim smrtnim bolima. Kao što imamo zemaljsku majku, koja nas je dovela na svijet u tjelesnim mukama, tako imamo i drugu Majku, koja nas vodi k Isusu kroz duhovne muke.

Siguran sam, da nitko od vas ne će dozvoliti, da bi ga koja predrasuda od nekoliko stotina godina spriječila, da prizna nuždu imati

za Majku Onu, koju nam je Gospodin dao pod Križem.

Njoj preporučam svakoga od vas. Nek se iz vaših srca vine samo jedna važna molitva: da ćete naime izvršiti volju Božju, kako biste mogli ispuniti naredbu iz Kane: "Štogod vam kaže, učinite."

Svršimo sa riječima Mary Dixon-a Thaier:

Lijepa Gospo, u odjeći modroj,
uči me, kako da molim.
Ta Bog je bio Tvoj mali Sin;
Reci mi, što da Mu kažem!
Jesi li podigla nekada
nježno Njega na koljena?
Da l' si mu znala pjevat onako
Ko što meni pjeva mati?
Da l' si mu noću, za ruku ga držeć,
kušala ikada o svijetu pričati priče?

I... da li je On i plakao?
što misliš da l' mu je zaista stalo
da Mu ja nešto pričam,
pričam o stvarima, koje se dese?
A da li šušte andjeoska krila?
Gospo, čuje li me i onda
kada tiho mu zborim?
Da li me i sad razumije?
Reci mi, jer ti to znaš.
Lijepa Gospo, u odjeći modroj
uči me kako da molim
Ta Bog je bio Tvoj mali Sin
Ti znadeš, kako to treba.

U Kristovoj ljubavi!

Ž E N A   S U N C A

Ovogodišnjem Uskrsu nedostaje ono veselje, kojega bi moralo biti. Neprijatelji Božji previše su optimisti, prijatelji previše pesimisti.

Božji su neprijatelji previše optimisti, jer misle da su pobijedili. Na koncu prošlog stoljeća Nietzsche se hvalio, da je "Bog mrtav".

Što je drugo ovaj krivi optimizam neprijatelja i ova neopravdana smutnja Njegovih prijatelja, nego ponavljanje onoga, što se dogadjalo zadnjih dana Gospodinova zemaljskog života, kad su Njegovi neprijatelji bili previše optimisti, a njegovi prijatelji previše pesimisti?

Gospodinovi neprijatelji bili su previše optimisti. Propagandom medju masom i organiziranim demonstracijama pred upraviteljevim dvorom vikali su kolebljivcu: "Ne ćemo da ovaj čovjek vlada nad nama." Njemu, Raspetomu kao javnom kriminalcu rugaju se sa četiri podvale, koje zvuče kao pjesma pobjednika nad Njegovom potpunom propasti: jer da je rekao, da će razvaliti hram i ponovno ga sagraditi: ali hram još stoji i svjedoči protiv njegove tašte slave. Jer je On spasio druge, a sebe ne može spasiti, jer je rekao, da je Kralj, a sad se prikazuje kao smiješni kralj, sa trnovom krunom mjesto kraljevske, čavao mjesto žezla, raspinjanje mjesto krunisanja. Jer: Njegovo hvastanje, da je Sin Božji, postaje glupa laž, jer Mu Otac ne dolazi u pomoć.

Kad je Isus skinut s Križa, Josip iz Arimateje ide neustrašivo Pilatu i traži Gospodinovo Tijelo. Evandjelja stavljaju Josipu

u usta riječ - "soma" - što znači tijelo s poštovanjem. Pilat medjutim potaknut optimizmom uvjerenja, da Cezareva vlast ne će više biti izazvana, odgovara Josipu riječju -- "ptoma" - što znači lešina ili smeće. Optimizam neprijatelja konačno se zaključuje postavljanjem straže, ne da se spriječi uskrsnuće, već da se onemogući apostolima, da bi poslije kradje tijela mogli reći, da je uskrsnuo. Na koncu kao zaključna pobjeda, navaljuje se kamen na vrata groba i Onaj, koji se prozvao "stijenom", sada je zatvorenik u stijeni, da nikad više ne ustane. Još prije nego je Nietzsche napisao svoje psovke, neprijatelji su označili svoju prividnu pobjedu riječima: Bog je mrtav.

S druge strane, prijatelji su bili odveć pesimisti i zbunjeni. Premda su od Gospodina čuli, da će uskrsnuti treći dan po smrti, ipak nisu još vjerovali. Žene polaze grobu s pomastima, koje su spremile, ne da proslave Uskrsnulog Spasitelja, nego da pomažu mrtvo tijelo.

Daleko od toga da bi očekivale uskrsnuće, one se pitaju: "Tko će nam odvaliti kamen s vrata groba?" Ista Marija Magdalena, koja je uskrsnula od smrti grijeha na novi Božanski život i koja je čula živu Gospodinovu riječ, da je On Uskrsnuće i Život, dolazi s pomastima i plače ne od radosti u očekivanju uskrsnuća, nego od žalosti, što je ljubljeni umro. Našavši prazan grob, ne misle, da je uskrsnuo i odgovara andjelu da plače zato što su odnijeli njezinoga Gospodina i ne zna kamo su Ga postavili. Na koncu, kad joj se Gospodin pokaže u vrtu, ona ni ne diže pogleda: obraća se liku, misleći da je to vrtlar, sa "Gospodine" i zapita: "Ako si Ga ti uzeo, kaži mi, kamo si Ga položio, ja ću Ga uzeti." Očekuje

da će naći lešinu, koju će trebati ponovno zakopati: - nije spremna, da se nadje pred pobjednikom smrti. Ali kad joj Gospodin progovara, ona Ga prepoznaje i zove imenom Njegovih intimnim: "Raboni": Učitelju! i žuri se da to javi Petru i Ivanu - nevjernima, koji nazivaju tu vijest "ženskom pričom".

Na Uskrs popodne Isus, kao pratilac svojih apostola na putu u Emaus, nadje ih utučene i malodušne, jer treći dan nakon smrti počimaju sumnjati, da On nije bio Otkupitelj Izraela, kako su se nadali. Sedam dana kasnije apostol Toma tvrdi, da ne će vjerovati glasinama dok ne stavi prste u Njegove ruke i ruku u Njegov bok. U taj čas, Gospodin se pokaže: "Metni ovamo svoj prst i pogledaj moje ruke. Pruži ruku i metni je u moj bok i ne budi nevjeran, nego vjeran." Očito je, da jedino, čemu se apostoli i sljedbenici Našega Gospodina nisu nadali, jest Njegovo uskrsnuće. Ukazuje se u njihovoj magli i, da odstrani njihov strah, reče: "Čega se plašite i zašto nastaju misli sumnje u vašem srcu?"

Molim se, da bi Gospodin na ovaj Uskrsni dan ponovio svojim prijateljima: "Zašto ste tužni i potišteni, i zašto je nemirno vaše srce?"

Zar smo izgubili kršćansku krepost nade? Zašto bi naš stav trebao biti drugačiji od kršćana prvog stoljeća. I oni su gledali u svijetu smrt. Ali su je gledali u vjeri uskrsnuća i tražili su više stvarnosti.

Danas medjutim ima premnogo onih koji čeznu za sigurnošću Uskrsnuća više nego li za srećom. Izgledamo kao oni, koji na moru paze više na pojas za spasavanje, nego na kabinu, u avionu više se brinu za padobran, nego za

ljepotu Božjega neba, na putu više se brinu za stanice prve pomoći, nego za razonodu.

Recimo radije sa sv.Pavlom: "Ako Krist nije uskrsnuo, najjadniji smo od svih ljudi". Kako smijemo misliti, da je Bog ostavio sve boli svojoj djeci, a svojim neprijateljima sve radosti? Zar smo možda osudjeni da objesimo svoje harfe na vrbe? Da pjevamo samo tužaljke, dok je sinovima tame osiguran smijeh i sreća srca? O ne! Duhom posinaštva, koji nije duh ropstva i straha, obratimo se Bogu i nazovimo Ga "Ocem". Ne bojte se! Uvjerite se, da Onaj, koji je ušao u grob, Istina je, a zgažena Istina ponovno će uskrsnuti.

Dostojevski pripovijeda o dva muškarca, koji su promatrali **sliku** "Skidanje s Križa" od Holbeina. Jedan kaže: "Rado gledam tu sliku." Drugi odgovara: "Radi ove slike mnogi su izgubili vjeru." I pravo ima. Ova bi slika uništila vjeru materijaliste, ateiste i svih, koji vjeruju, da poslije smrti nema ništa. Ako je Krist umro, a nije uskrsnuo, nemoguće je vjerovati u Božju i ljudsku dobrotu. Ali, ako Onaj, koji je na ovom svijetu izabrao gori dio i pobijedio - zlo ne će nikada prevladati.

Vi dakle, koji vjerujete u uskrsnuće, ne klonite duhom! Znajte, da Crkva kao Isus, ne samo da trajno živi, nego je uvijek nadživila tisuće razapinjanja kroz tisuće uskrsnuća. Znajte, da Onaj, koji je razbio stijenu, zadajući zemlji jedinu veliku ranu praznoga groba, On će jednoga dana maknuti zavjese i tamu, koja predhodi svijetu. Onaj, koga ste smatrali mrtvim, doći će na krilima zore.

Nemojte klonuti na pomisao atomske bombe, pitajući se zbunjeni: "Zar ćemo umrijeti?" Nego se radije, u svijetlu uskrsnuća, pitajte: "Hoćemo li uskrsnuti?"

Premda učenjaci mogu oduzimati suncu atom, da ga razbiju i razdijele, sjetite se, da se je u Fatimi Majka Božja prikazala noseći sunce, njime odjevena kao haljinom, da nas podsjeti, da sunce i njegove zrake pripadaju Njoj i životu, a ne tami i smrti.

Bog nikada ne dopušta zlo, da iz njega ne izvuče dobro. Smrt leži nad svijetom u zimi svoga nezadovoljstva, da pripravi mrtvu zemlju na objavljivanje svojih tajni u cvijeću novoga proljeća duha.

Može biti, da je, u ovom drugom tisućljeću kršćanske povijesti, svijet u bolima nekoga novoga rodjenja i da kršćanska vijest predje na Istok. Brzo će Raspeto Mistično Kristovo Tijelo pružiti svoje krvave ruke prema Japancima, koji će na njih postaviti lotosov cvijet, da se rane mržnje promjene u rane ljubavi. Kinezima će ponijeti svoje slomljeno i satrveno tijelo; i sakati i hromi i slijepi i gladni pružit će ozdravljene ruke. Indijskim će narodima pokazati otvorenu Ranu Svoga Boka, i oni, koji su nekoć tražili mir u nirvani nesvjesti, bit će konačno privučeni k Njegovom Srcu u ljubavi, koja je spas duša.

Konačno Onaj, koji je prodro u tamu kroz trnovu krunu, obratit će se Africi i narodima Crne Madone i oni će Mu skinuti trnje i ovjenčati cvijećem i pupoljcima bijelima, kao njihove duše, mirisnima, kao njihova vjera.

Ne klonite duhom! Sjetite se, da je naš Kralj Onaj, koji, premda se spotiče o prijestolje i daje zlu njegovo vrijeme, ipak pobje-

djuje dan. Kažite sa sv.Pavlom: "Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Zar muka ili tjeskoba? ili glad ili golotinja, ili opasnosti ili progonstvo ili mač?"

Jer sam uvjeren, da, niti smrt, niti život, niti andjeli niti poglavarstva, niti kreposti niti sadašnjost niti budućnost, niti vlasti, niti visina niti dubina, niti ikoji drugi stvor nas ne će rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu Gospodinu našemu.

U ljubavi Kristovoj!

S A D R Ž A J

===XXX===

MK